

BİNBİR ROMAN

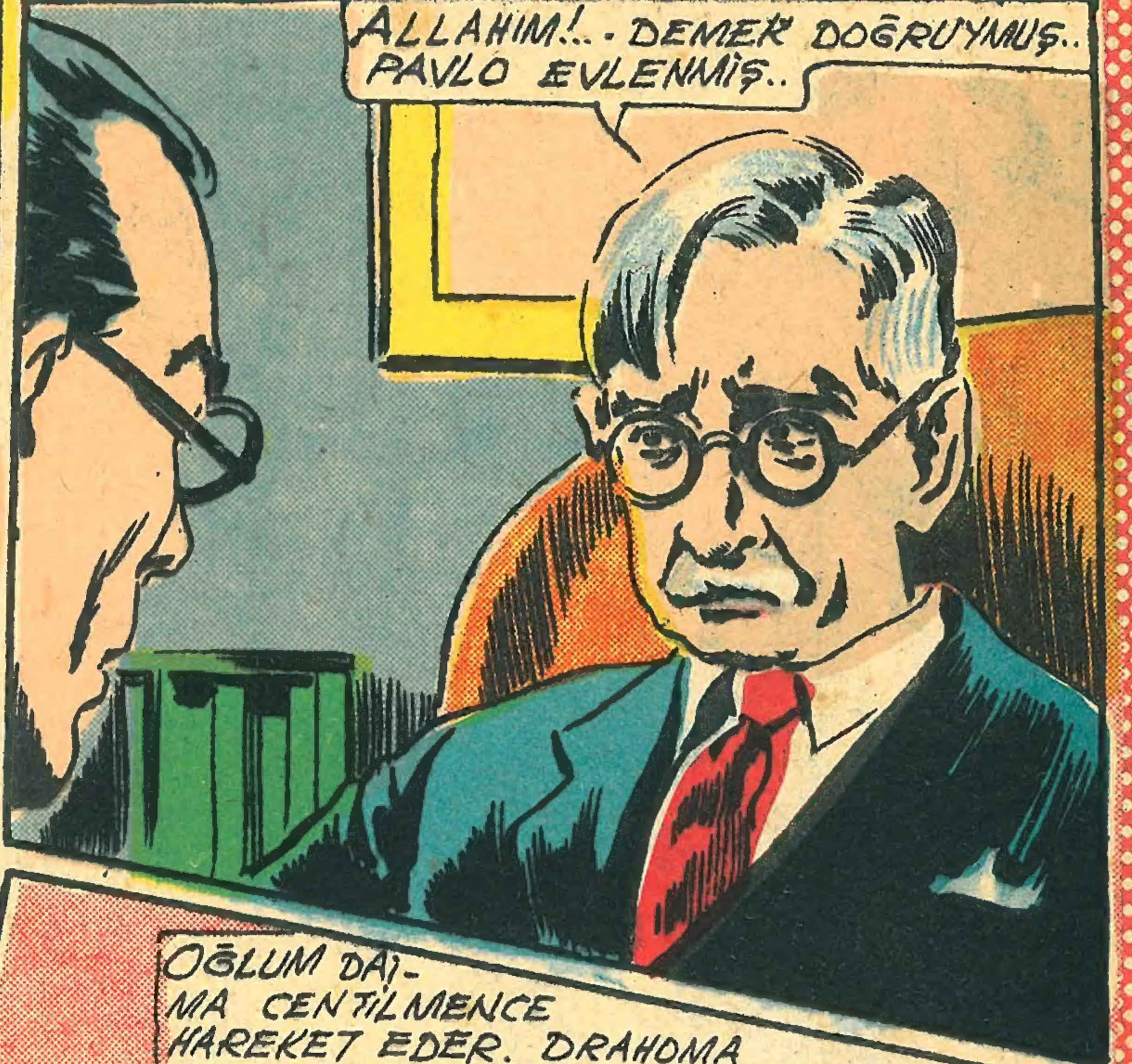
Cilt: 5 - Sayı: 112 - 25 Kuruş

5 - Temmuz - Çarşamba - 1950

ARADIGIM KADIN

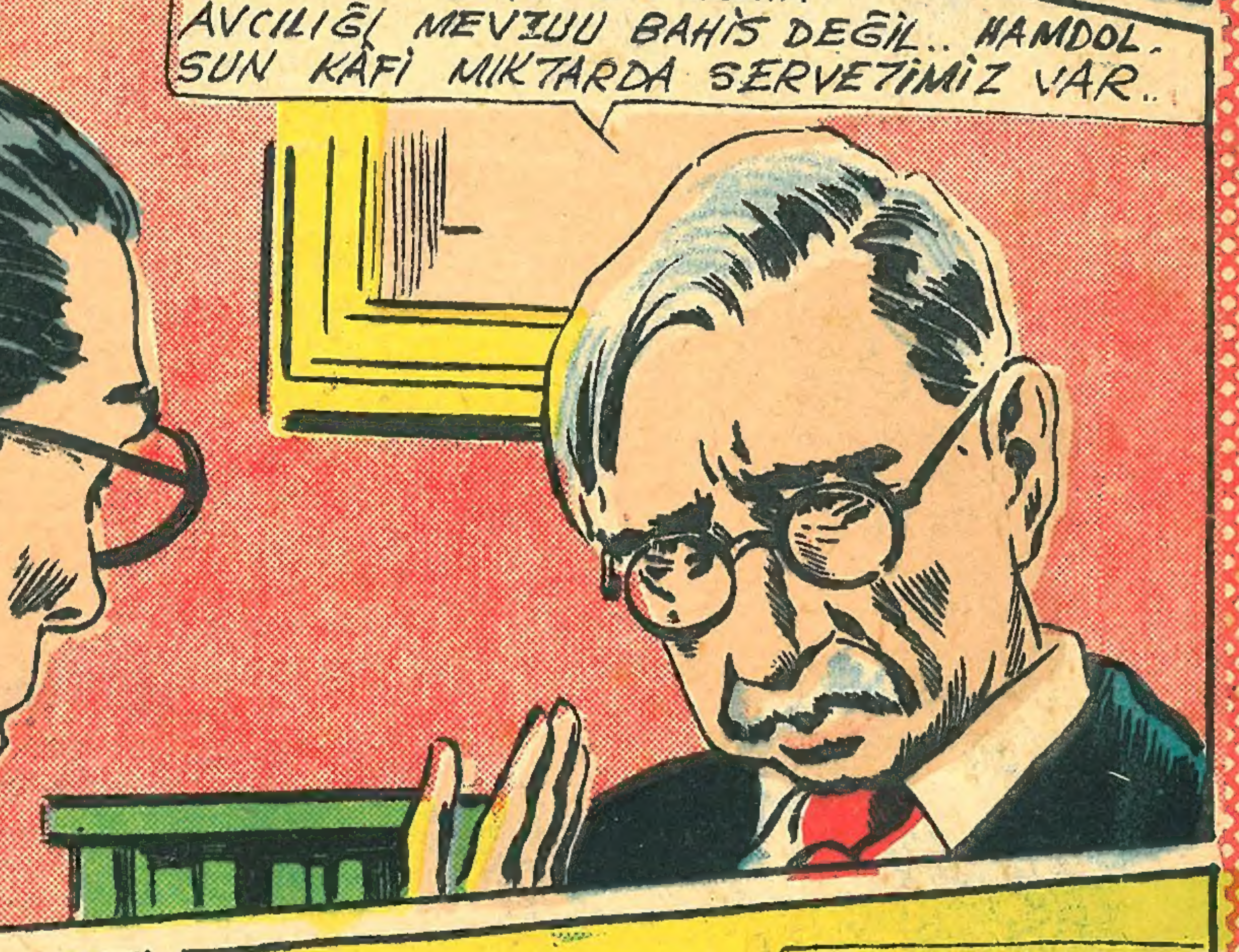
NİSANIMLA EVLENDİ DE
ONUN İÇİN... ANI VE BEK.
LENMEDİK BİR İZDİVAŞ
OLDU BENİM İÇİN..
VİOLONA BİR HAFTA
EVEL BANA SADA-
KAT YEMİ-
Nİ ETMİŞ-
Tİ..

ALLAHIM!.. DEMEK DOĞRUYMUŞ..
PAVLO EVLENMİŞ..

OĞLUNUZ VİOLONA'NIN
KALBİNİ BU KADAR KISA ZA-
MANDA NASIL FETHETTİ. BU MODERN
DRAHOMA AVCISI, ASRİ KAZANCI
KİMMİŞ DİYE GELDİM. VİOLONA TU-
ZAĞA MI DÜŞTÜ ACABA YOKSA
HAKİKATEN ONU SEVİ-
YOR MU?

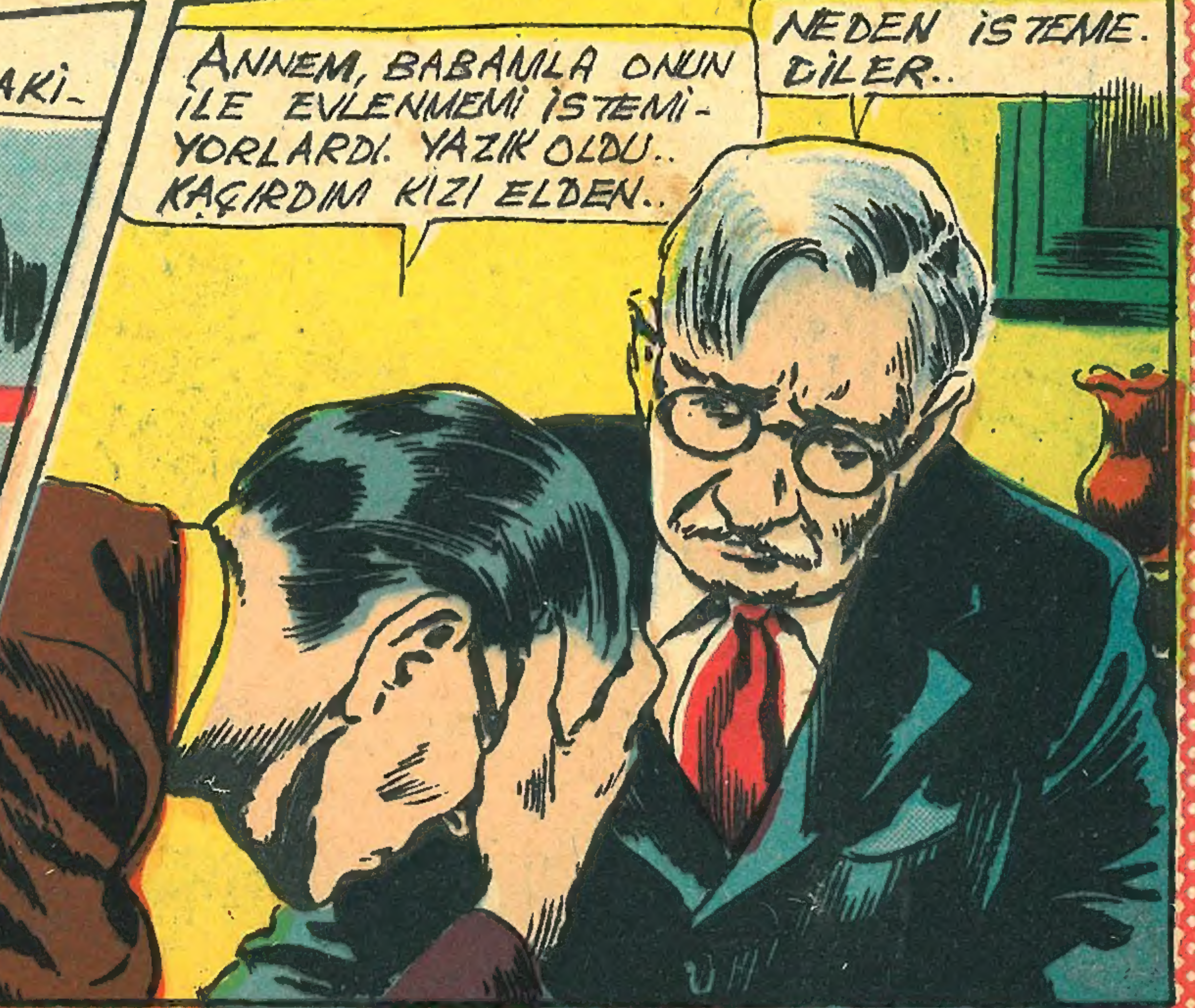

OĞLUM DAİ-
MA CENTİLMENCE
HAREKET EDER. DRAHOMA
AVCILIGI MEVZUU BAHİS DEĞİL.. HAMDOL-
SUN KAFİ MİKTARDA SERVETİMİZ VAR..

DEMİK VİOLONA ONA
HAKİKATEN AŞIK OLDU. MÜTHİŞ. ONU
OĞLUNUZUN ELİNDEN KURTARACAĞIMI
ÜMIT EDİYORDUM. HALBUKİ BU İMKAN
SİZ.. ANLAŞILAN SEVİŞİYORLAR.

SİZE ACIYORDUM.. HAKİ-
KATEN MÜTHİŞ
SEY BU..

ANNEM, BABAMLA ONUN
İLE EVLENMEMİ İSTEMİ-
YORLARDI. YAZIK OLDU..
KAŞIYORDUM KIZI ELDEN..

NEDEN İSTEME-
DİLER..

ARMANDO CEVAP VERMERTE TEREDDÜT ETTİ.

GÜNKÜ... GÜNKÜ..... VİOLONANIN ANNESİ TUHAF KARAKTERLİ BİR KADIN.. ZAMAN ZAMAN EVİNİ BARKINI BIRAKIP ORTA. DAN KAYBOLUR. MESELÂ BEŞ AYDIR ORTADA YOK. VİOLONA DA ONDAN BİR HABER ALAMAZ. TABİİ DÖNECEK.. AMA..

ANNEMLE BABAM BU KADININ DELİ OLDUĞUNA HÜKMEZ. TİLER. EVLENMEME MÂNİ OLDULAR.

PERİ SİZ.. SİZ DE VİOLONA'YI BUNUN İÇİN Mİ TERKET-
TİNİZ ?

HAYIR.. ONU TERKETMİŞ DEĞİLİM.. BİR AY EVELİNE KADAR HEP GİZLİ GİZLİ KONUŞUYORDUK.... O BENİM HAYATIMDI. BENİ SEVDİĞİNE YEMİN EDİYORDU. HALBUKİ SONRADAN OĞLUNUZU SEVMİŞ.... BEN ARTIK ONU KAYBETTİM..

DELİKANLI AĞLAMAĞA BAŞLADI. İHTİYARDA MÜTEESSİR OLDU.

PERİ SİZ VİOLONA'YLA OĞLUMUN EVLENDİĞİNİ NEREDEN HA-
BER ALDINIZ?

BABAMDAN ÖĞRENDİM.. CENDVADAN TELEFON ETTİ.. MEMNUNİYETİNİ BİLDİRDİ..

PROFESÖR « NE YAPAYIM ? » DER GİBİ KOLLA-
RINI AÇTI.

NE DİYECEĞİMİ BEN DE ŞAŞIRDIM. BU EVLENME BENİ DE HAYRETLER İÇİNDE BIRAKTI. İZTİRABİ NİZİ ANLIYORDUM. SONRA.. GALİBA BENİM OĞLUM DA GİLDİRMİŞ HERHALDE..

Joseph Sutton yüzünü buruşturarak önündeki fincanı itti ve gözlerinde meymus bir hiddet ifadesi olduğu halde : «Rebecca, dedi. Bu acayip suyun beni iyi etmesine imkân yok. Üs- elik belki ölümüne bile sebep ola- bilir. Ben bütün ilâçların, aptalların ken- di kendilerini aldatmak için kullandıkla- rı nesneler olduğunu, eskiden beri bili- rim zaten...»

Kadın : «Yanlış düşünüyorsun, Jo- seph, diye itiraz etti. Mrs. Taylor, koca- sına bu ilâcı içirdiği gecenin sabahında, adamın boğazındaki bütün ağrının uçup gittiğini yeminler ederek söylüyor. Hay- di, Joseph. Ne olursun, inadı bırak artık. Yoksa boğazın her gün biraz daha fe- nalaşacak ve nihayet...»

Joseph, «Saçma! diye karısının sö- zünü kesti. Böyle koca karı ilâçları ile bir insanın iyileştiğini ben hiç duyma- dım. Boşuna kendini yorma, Rebecca. Onu içmeyeceğim ve hemen işimin ba- şına giderek boğazımı kendi haline bira- kacağım, anlaşıldı mı?»

Rebecca kır saçlı başını esfle sal- layarak içini çekti, fincanı eline aldı ve ağır ağır mutfağa doğru yürüdü. Küçük ve biçimli ağzı hafifçe titriyordu, iri mavi gözleri de bir anda hüznle bulut- lanıvermişlerdi.

Bu ilâç madem ki Mrs. Taylor'un boğazındaki ağrıyı çabucak geçirmişti o halde kocasının üzerinde de aynı tesiri göstermemesi için hiçbir sebep yoktu. Rebecca, kendi kendine : «Katır gibi inatçı bir adam... diye mırıldandı. Eğer kalbimi kıracağından korkmasam, ona bunu zorla içirirdim ya...» Bir yandan da akşam yemeğini hazırlamaya çalışı- yordu. Güneş yerini, ürpertici bir Ka- sım rüzgârına terk ederek patikanın geri- sinde gözden kaybolmak üzereydi.

Birdenbire üşüdüğünü hisseden kadın sırtına kalın bir yün hırka alarak Ro- bert'in neden böyle sık sık hastalandı- ğını düşünmeye başladı. Rahatsızlığı ön- ce hafif bir boğaz ağrısı ile başlıyor, sonra nezle yavaş yavaş göğsüne iniyor ve en nihayet ciğerlerini paralayarak müz'- iç bir öksürük halinde günlerce sürüp gi- diyordu.

Önündeki sebze çorbasını tahta bir kaşıkla karıştırırken, bir aralık pencere- den dışarı baktı ve Joseph'i gördü. Son zamanlarda büsbütün zayıflamış olan a- dam, domuzları önüne katmış, ahıra doğru ilerliyordu. Biraz sonra da küme- se gidip civcivlerin yemlerini verecek ve atları ile ineklerinin yanına uğrayarak e- ve dönecekti.

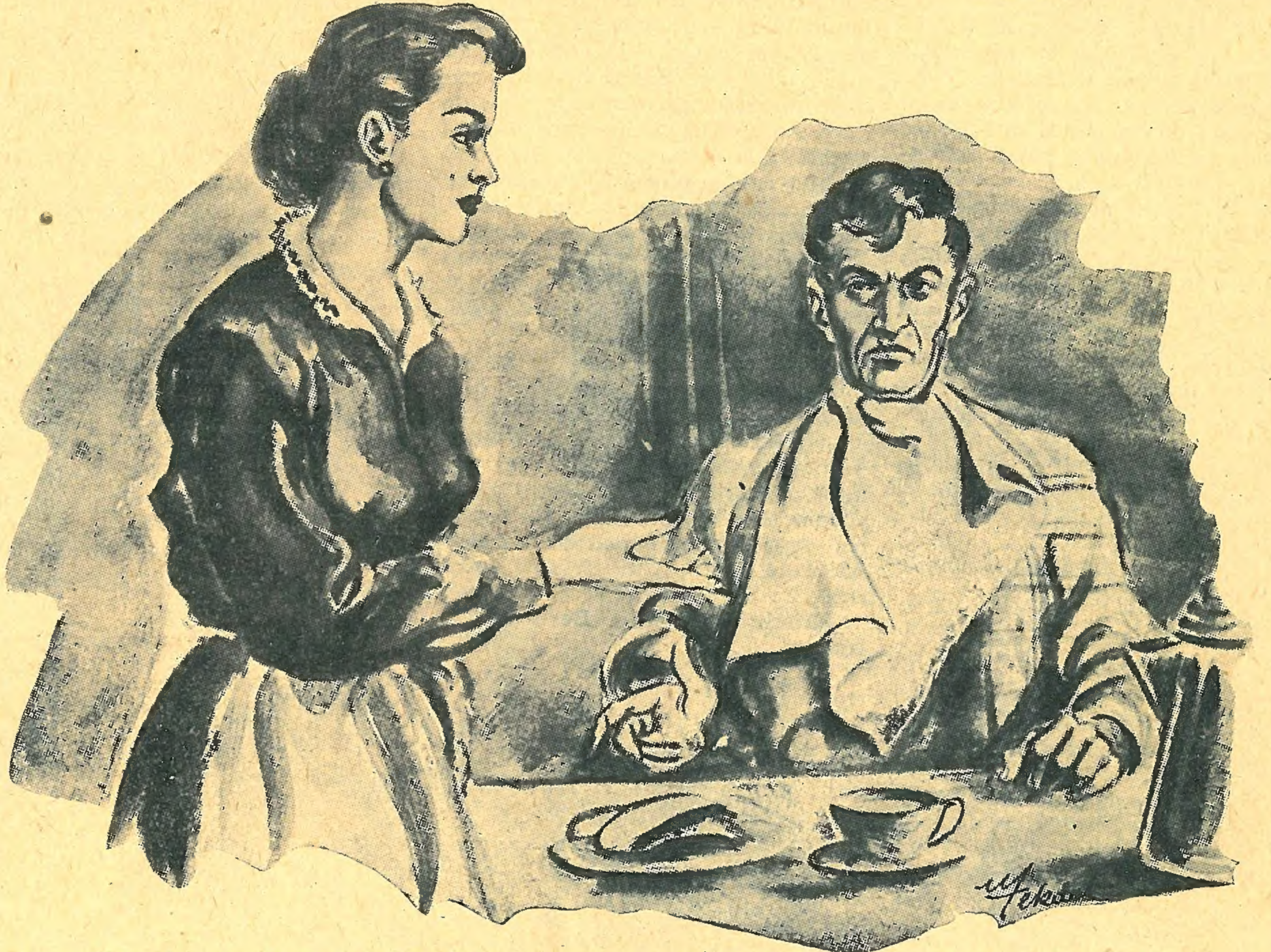
Rebecca, onun kuvvetli, ateşli ve bu- na rağmen makûl düşünür bir delikanlı olduğu günleri hatırladı. Yaşı ilerledik- çe huyları da değişmiş ve şimdi böyle dik kafalı, çocuk gibi bir adam oluver- mişti.

Fakat Joseph, hayatta karısından baş- ka güvenecek ve dayanacak hiç kimsesi olmayan yapayalnız bir insandı, Rebec- ca da bunun için onun huysuzluklarına büyük bir sabırla tahammül ederdi. Ko- cası onun nazarında küçücük bir çocuk- tu sanki... Hem de, her zaman boğazı ağrıyan küçük bir çocuk..

Kadın, büyüüp iş güc sahibi olarak yanlarından ayrılan oğullarını hatırladı. Hastalandıkları zaman onlar da kendile- rine verilen ilâçları bir türlü içmek iste- mezlerdi ve Rebecca o acı hapları, an- cak kendi eliyle yaptığı çikolatalı pas- taların arasına gizleyerek onlara yuttura- bilirdi.

Acı Bir İlâç

Nakleden: Selma Büket

«Bu sefer de çok tatlı pişirmişsin Rebecca.. Halbuki tatlı boğazıma iyi gelmiyor!..»

Birdenbire güneşten yanmış küçük yüzü yepyeni bir ümit ışığı ile aydın- landı.

Joseph, günde üç defa, her yemekten sonra mutlaka bir fincan kahve içerdi. Gözlerindeki duman bir anda dağılmış olan Rebecca hemen tahta havanın içi- ne biraz bal, biraz tarçın azıcık da har- dal koyarak, üstlerine kurumuş yabani ot kökleri serpiştirdi ve bunları evire çe- vire tokmaklamaya başladı. Bir kaç da- kika sonra havadaki bu karışım, kül renkli bir mayi halini almıştı. Ve bu- nun sıcak kahvenin içinde eriyerek göz- den kaybolacağına şüphe yoktu.

Akşam, sofraya oturdukları zaman Rebecca, yanakları parlak bir kızılıkla örtülü olduğu halde, kocasının hiçbir hareketini gözden kaçırmamaya çalışı- yordu. Hele Joseph, kahve fincanını du- daklarına yaklaştırdığı zaman kadının heyecanı son haddini buldu.

Adam fincanı bir kaç yudumda bo- şalttıktan sonra sitemkâr bir edâ ile : «Bu seferde çok tatlı pişirmişsin, Rebec- ca! dedi. Halbuki fazla şeker boğazıma hiç de iyi gelmiyor...»

O gece Rebecca bir türlü uyuyama- dı. Gözlerini karanlık tavana dikmiş, ko- casının gayri muntazam nefeslerini dinle- yerek düşünüyordu. İçinden gelen bir ses de, onu Joseph'e yalan söylemekle itham ediyordu sanki.

Adamın boğazındaki ağrı ertesi gün kaybolmuştu, fakat kadın onu takip e- den soğuk kış gecelerinde aynı sesi, her defasında biraz daha yükselmiş olarak işitti. Hayatında ilk defa böyle bir şey yapmıştı. Ve kocasının, bunu öğrendiği zaman kendisini asla affetmeyeceğini bi- le bile, saadetini gölgeleyen bu sırrı ar- tık saklayamayacağını da anlıyordu. Bir

akşam yemekten sonra bütün cesaretini toplayarak : «Joseph, dedi. Sana bir i- tirafta bulunacağım. Sen geçen gün, kah- venin fazla tatlı oluşunu, içindeki şeker- in fazlalığına yormuştun ama, bunun sebebi başkaydı. Çünkü... Çünkü ben, o- na ilâç karıştırmıştım. Fakat, öyle yap- masaydım, sen de iyileşmiyecektin. Ne olursun, sana yalan söylediğim için beni affet, Joseph!»

Adamın soluk renkli gözleri birden- bire büyüdü : «Bundan sonra se- ninle bir tek kelime bile konuşmayaca- ğım, Rebecca! diye bağırdı. Bu hatan yüzünden hâlâ zehirlenmemiş olmam bir mucize. Bunu benim karım yapsın ha!..»

Joseph sözünde durdu ve çiçek koku- lu ılık rüzgârlar esmeye başlayınca ya- kadar, karısıyla her karşılaşmada dil- sizleşen bir adam gibi yaşadı. Rebecca yanına geldiği zamanlar onun yüzüne bi- le bakmıyordu.

Kabahatinin cezasını çekmekte oldu- ğunu bilen kadın bütün bunlara teve- külle boyun eğdi. Gerçi kahveye karış- tırdığı şey sadece ilâçtı ama bu bir ze- hir tesiri de yapabiliyordu. Ve kocası o büyük suçundan dolayı ona ne dese hak-

lıydı. Joseph gene insafli hareket etmiş ve onu evden kovmamıştı hiç olmazsa. Eğer isteseydi Rebecca'yı, yatağını yap- mak, yemeğini pişirip önüne getirmek ve çoraplarını yamamak zevkinden de mah- rum edebilirdi.

Nihayet bir gece sabaha karşı, kadın, o gayri muntazam ve muztarip nefesleri gene duydu. Bunun bir tek mânası ola- bilirdi; o da Joseph ertesi sabah yeni- den hastalanacak demektir. Rebecca, ko- casının o gün gömleğinin yakasını kapa- madan bahçede dolaştığını hatırladı ve bu sefer onun her arzusunu bilâtereddüt yerine getirmeğe karar verdi. Hem bu hastalığın yeniden konuşmalarına vesile olacağını düşünerek seviniyor, hem de Joseph'i çabuk iyileştirmesi için Allaha dualar ediyordu.

Ertesi sabah, mutfağa girdiği vakit kocasının tel dolabı karıştırmakta oldu- ğunu gördü. Ve tam ona, orada ne a- radığını sormak üzereyken, nasıl olsa cevap alamıyacağını hatırlıyarak vaz- geçti. Fakat adam bu sefer ona bakıyor- du. Zorlukla yutkunarak inler gibi bir sesle : «Rebecca! dedi. Boğazım gene çok fena ağrıyor. Şu ilâcı nereye koy- duğunu söylesene.

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira
SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Aşk ve Macera Romanı: 17

Step düşünceli bir tavırla kıza bakıp söyleniyordu:

— Bana öyle geliyor ki bu cinayetın arkasında bir sır saklı. Siz, Moropulos ve şu delikanlı, evde beraberce yemek yemiştiniz. Değil mi? Yoksa bu da yalan mı? Bence bu nokta mühim ama şimdi kurcalamaya değmez!

— Siz kasayı açacak mısınız?

— Hayır! Fotoğrafi ne Solt ve ne de herhangi bir kimse kasadan alıp imha edemez ve zannedirim size kasadan bir şey çıkarmanın imkânsız olduğunu yüzlerce defa söylemiştim. Esasen kasanın açılmasına şu anda imkân yok. Polis mühürledi. Şimdi her şeyi anladınız mı?

Beril evvelâ Step'e sonra Ronni'ye baktı. Ronald kimsenin yüzüne bakamıyordu.

Nihayet Beril:

— Baba ben şimdi otomobille gidiyorum!

Dedi.

XXVII

Beril o gün Kristin Kolebruk'u ziyarete gitmişti. Biraz oturduktan sonra kıza:

— Bize gelecek kadar düzeldiniz mi? Eğer gelebilirseniz bugün sizi öğleden sonra otomobilimle alayım? Birkaç gün bende kalın! Yanımda olmanıza çok ihtiyacım var; dedi.

Kristin:

— Belki annem birkaç gün muhit değiştirip, başını dinç bırakmamı ister! dedi.

— Ben de babamı yabancı bir memlekete gönderiyorum. Sizi almak için ne zaman geleyim?

— Saat üçte. Solt'u hiç görmediniz değil mi?

Beril başını salladı ve sakın bir tarzda:

— Londranın dışında bir hapis-haneye götüreceklermiş. Bir daha görmemiz imkânsız. Artık bu mesele üzerinde durmaya değmez. Fakat susmak ta güç iş. Siz de benim gibi ona karşı aynı şeyi hissediyorsunuz değil mi? dedi.

Kristin çekinerek güldü ve şöyle cevap verdi:

— Hayır dersem yalan söylemiş olurum. Şu anda başka âlemlerde çırpınıyorum.

Saat üçte otomobil geldi. Bayan Kolebruk kızını uğurlarken en ufak bir teessür alâmeti bile göstermemişti. Beril de Kristin'in evinden ve annesinden ayrılırken bir damla gözyaşı bile akıtmadığını gördü.

Beril:

— Buraya geldiğinize çok iyi ettiniz. Ben de okadar sevindim ki Kristin! Zavallı Solt bize geldiği zamanlar, şurada otururdu. Şimdi de hapis-hanede... dedi.

Sonra kenarda bir yere ilişerek söylendi:

— Birkaç damla gözyaşı ile telli bulacağımı bilsem ağlardım. Ben Ronald Morel'in evinden çıkarken Moropulos fotoğrafımı çekmiş.. Geceyi orada geçirmiştim. Bu Moropulos çok âdi bir adamdı...

Kristin biraz sağa döndü:

— Peki Ambroz bunu bilmiyor mu idi?

— Evet ben söylemiştim. Fakat fotoğrafı çıkarmanın kim olduğunu söylememiştim. Zahir o, bu işin ancak Moropulos tarafından yapılabilir bir şey olduğunu hissetmiş... Yunanlının çektiği fotoğrafın kasa-

da saklandığını da biliyordum. Solt, Ronni'ye de gitmiş, belki onu da öldürmek istemiştir. Ronni de ihtimal canını kurtarmak için müzevirlik etti. Zaten polis o sırada Ambroz'u arıyormuş, zannıma göre Ambroz'u, silâh sesini duyanlardan biri ihbar etmiş. Otomobil Woknig'den geçerken polis cinayeti haber almış ve takibe başlamışlar. Bir sivil memur, otomobili Ronni'nin evi önünde görmüş ve onu takip etmiş. Babam, tahkikata memur polis müfettişiyle konuştu da, ondan öğrendik!

— Ronni'yi çok seviyor musunuz Beril? Bu sualimi herhalde mazur görürsünüz değil mi?

— Bilmem!. Zannedersenem seviyorum.. Aşka benzer bir sevgi ile değil... Hakikatte onu hakir görüyorum. Bu itibarla kendimi Ronni için feda edemem doğrusu... Lâkin Ambroza her şeyimi fedaya hazırım!

Kristin susuyordu. Beril devam ederek:

rum da... Fakat Ronni ile olan hâdiseyi ona söyleyecek değilim.

Kristin başını salladı:

— Şayet evlenmek mecburiyetinde iseniz eline, ileride sizi tehdit edebilecek hiçbir fırsat vermeyiniz.

— Bunu evvelce Ambroz'a da söylemiştim. Step de kendine verdiğim fırsatlardan başkasını almayı istemiyor.

Saat beşi çalışıyordu.

Şu anda Ambroz, Wechster-kontluğundaki hapis-hanenin büyük kara kapısından içeri girerken Ronald da Madam Ritti'nin randevu evinde çay içmekte idi.

XXVIII

Ertesi sabah Step odaya girip te pancurları gürültü ile açarken Ronald hâlâ dalgın bir halde uymakta idi.

— Ronni daha uyuyacak mısı-

«Bana öyle geliyor ki bu cinayetin arkasında bir sır saklı...»

— Fakat maalesef ben en büyük bir acı ile karşılaşmış bulunuyorum. Siz de öyle değil mi Kristin? diye sordu.

— Ambroz için mi söylüyorsunuz? Evet!. Kanun onu herhalde öldürür. Zaten o da onu bekliyordu. Affedilse bile vicdan azabı çekeceğine eminim. Ölmesi daha hayırlı olacaktır. Onun kendine mahsus tuhaf huyları vardır. Bazan gülerdim de bana kızır ve elinin tersile çenesini kaşırdı. Herhalde bu huyu sizin de nazarı dikkatinizi celbetmiştir.

Beril başıyla tasdik etti. Kristin devam ederek:

— Çok kereler huylarını değiştirmeye çalıştığını söylerdi. Ambroz mürailik edemez, alçaklık yapamaz ve yalan söyleyemezdi. Step ile evleniyormuşsunuz, öyle mi?

— Evet!. Evlenmem için birçok mecburiyetler var. Şu anda ona karşı öyle mühim bir zaafım yok ama... Hattâ belki onu beğenmiyo-

nuz?

Ronni yorgun bir halde uyanı. Kalkıp oturarak:

— Saat kaç? diye sordu.

— Dün akşam nerede idiniz? diyen Step'in sesi sert ve hakaret edici idi. Devam ederek:

— Sizinle görüşebilmek için gece yarısına kadar telefonla sizi aradım. Polis buraya geldi mi?

— Polis mi? Hayır. Polis buraya niçin gelecek ki?

— Solt'un otomobili o akşam bu evin önünde durmuştu. Çok şükür ki Solt'un sizin eve mi yoksa civardaki evlerden birine mi girdiğini kat'i surette tesbit edememişler. Otomobili gören sivil polis Solt'un hangi evden çıktığını anlayamamış, Bana Knightsbridge'de şüphelendiğimiz bir kimsenin oturup oturmadığını sordular. Ben de Solt'un tanıdığı bir kimsenin buralarda oturmadığını söyledim. Anlaşıldı mı? Şimdi yalnız sizin, polisin eline düşmemeniz kalıyor, Morel. Çünkü sizin gibi korkak bir köpek o gü-

zel çenesini tutamaz. Yalnız Solt'un buraya niçin geldiği yakında anlaşılırsa ne olacak?

Step'in kara gözleri parlıyordu. Sözüne devam ederek:

— Anlıyor musunuz? Moropulos ölmüştür. Bir, iki hafta içinde Solt da ölecektir. Ondan sonra Beril evlenecektir. Daha sonra sizin canınız cehenneme gidecektir.

Ronni ellerini pijamasının cebinden çıkararak gerindi ve esnedikten sonra cevap verdi:

— Canımın onunla beraber cehenneme gitmesi fevkalâde bir şey değildir; dedi ve titrer derece korkmakla beraber mümkün olduğu kadar soğukkanlılığını muhafaza etmeğe çalışarak:

— Ben henüz uykuda iken büyük bir gürültü ile odama gelmeniz, polis ve Moropulos'un ölümü hakkında konuşmanızdan sonra artık canım cehenneme gidemez! Zira sizdeki sinirlilik bende yok! Şayet öğrenmek isterseniz size bir şey daha söyleyebilirim: Solt o akşam bana sizin nerede olduğunuzu sormak için gelmişti. Ben de bu isteği mânasız bulmuş ve seyahate çıktığınızı söylemiştim.

— Siz yalancısınız. Hem de pek biçare bir yalancısınız! Haydi, şimdi kalkın bakalım!

Step geniş adımlarla odadan çıktı ve süratle kapıyı kapattı. Ronni giyinip te Step'in gittiği odaya girdiği zaman onu şöminenin önünde buldu. Adam:

— Şimdi beni dinleyiniz! dedi. Size herhalde bazı sualler sorulacaktır. Böylece sizin Moropulos'u iyi tanıdığınız da meydana çıkacaktır. Ben bu işe karışmak istemediğim gibi siz de beni dinlemeğe mecbur değilsiniz. Polis henüz benim Moropulos ile ticarî alâkam olduğunu bir türlü meydana çıkaramadı.

Tabii polisin tahkikatı o safhaya geldiği vakit sizi adamakıllı istintak edeceklerdir. Belki bu yüzden başınıza bir şey gelebilir! Ben sizin için parmağımı bile kımlıdattım! Yalnız kendimi düşünüyorum. Ama eğer polis aramızdaki geçimsizliği öğrenirse o zaman iş değişir!. Şunu iyice bilin Solt buraya gelmedi. Anlaşıldı mı? Haa yalnız şunu unuttum. O geldiği vakit burada sizden başka kimse var mı idi?

— Yalnız François vardı.

Step'in yüzü buruştu.

— Hizmetçiniz değil mi? Sanırım ki ona da yol vermeniz gerekecek!

Ronni gülerek:

— François sır saklayan adamdır!. dedi.

— Buraya kadın ziyaretçi gelirse ehemmiyeti yok fakat polis gelirse iş değişir... Şunu çağırın bakayım.

Ronni, sıkın bir tavırla zile bastı ve uşak gelince sordu:

— Cuma günü akşamı evde mi idiniz François?

— Evet, mösyö!

Step de söze karıştı:

— O akşam buraya hiç kimse gelmedi değil mi?

François biraz geri çekilip duralayınca Step tekrar etti:

— Hiç kimse gelmedi François! Solt buraya ayak atmadı!. Solt'u tanıyorsunuz değil mi?

Uşak başıyla tasdik etti.

— Polis gelir de size Solt'un buraya gelip geldiğini sorarsa siz de ona işin doğrusunu, yani onu hiç görmediğinizi söylersiniz. Efen-diniz o gün akşam üstü hiçbir ziyaret kabul etmemiştir. Siz kimseyi görmediniz ve hiçbir şey işitmediniz.

Step konuşurken bir taraftan da çantasına bakarak hisse senetlerini karıştırıyordu.

François'nin gözleri bu evraka ilişmişti.

— Burada kimseler yoktu (Devamı 14. sayfada)

NAT PINKERTON

40

KABA-
HAT
SİZDE

ÇEKİL
BOBO..

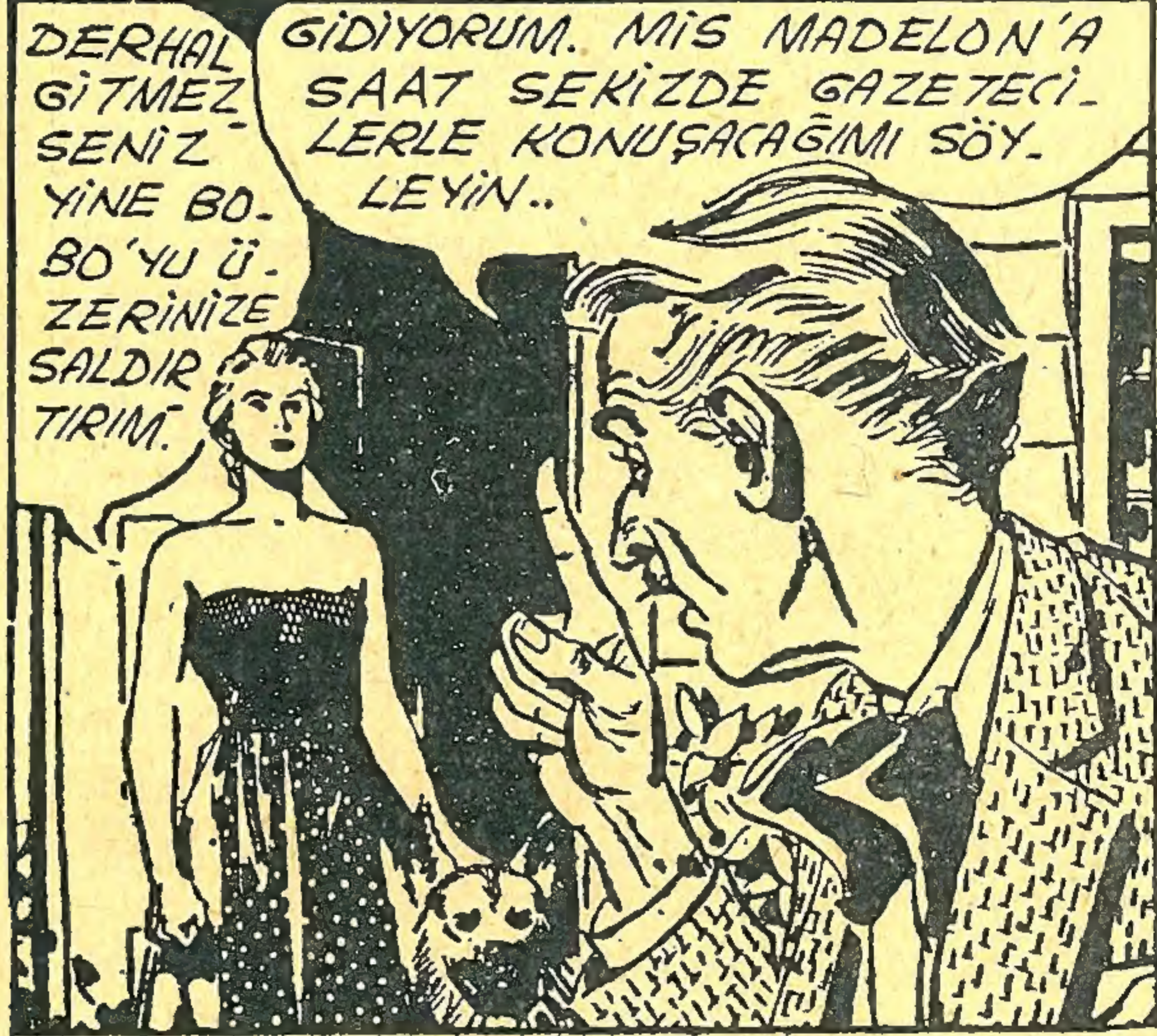
KAZANDINIZ.. AMA
ARKADAŞINIZA SÖY-
LEYİN.. SAAT SE-
KİZDE GAZETECİ-
LERLE KONU-
ŞACAĞIM

DEF
OLUN.

DERHAL
GİTMEZ-
SENİZ
YİNE BO-
BO'YU Ü-
ZERİNİZE
SALDIR
TIRIM.

GİDİYORUM. MİS MADELON'A
SAAT SEKİZDE GAZETECİ-
LERLE KONUŞACAĞIMI SÖY-
LEYİN..

AH BOBO..
NE FENA
ADAM..
ONDAN
KORKU-
YORUM.

MERİ..
YAVRUM NE OL-
DU? NEYE AĞ-
LIYORSUN?

MERİ'M.. NE OL-
DUN KARICIĞIM?
NE SENİ ÜZDÜ
BU KA-
DAR?

AH CON.. BENİ
ÖPMEĞE KALK.
TI..

KİM MERİ
KİM?

HAMPTON GONT.. ÇOK KÖ-
TÜ BİR ADAM.. BOBO OL-
MASAYDI..

GONT HA?
NE İŞİ VARMIŞ
BURADA?

MADELON'U GÖRMEĞE
GELMİŞ.. SAAT SEKİZ-
DE GAZETECİLERLE
BULUŞACAKMIŞ.. KORKUYO-
RUM CON.. KORKUYORUM..
MADELON'A FENALIK
YAPA-
CAK..

EYET.. ÇÜNKÜ HAMPTON GONT
BİR ŞANTAJCIDIR. AYNI ZAMANDA
DAHA DA ALÇAK VE REZİLDİR. BİR
ADAMIN KARISINA ZORLA TASAL-
LUT EDECEK
KADAR..

SÂKİN OL
CON...
SÂKİN OL!

SÂKİN Mİ
OLAYIM? SÖYLE.
DİKKERİNDEN SON-
RA.. O SİNSİAL.
ÇAĞA BİR DERS
VERMEK LÂZİM

ELİME
GEÇİRE-
YİM
ONU.

HAYIR CON..
BAŞIMIZA
DERT AÇMA
SONRA NE
OLUR? ALLAH
AŞKINA DİKKET-
ET..

ARKASI VAR

TESADÜF

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Akrasındaki dalgaları köpürterek geriye dönmeğe çalışan gemi...

Grabber Koyunda büyük ve eski bir kulübe harabesi vardır. Yüksek ve kalın taş duvarlarının üstünden renkleri kararmış kırık kirşler sallanır, etrafında da vahşi kuşlardan başka hiçbir canlı dolaşmaz. Onun biraz ilerisinde beyaz ev de bomboştur. Çünkü burasını insanlar senelerce önce terketmişlerdir.

Bu kulübe ve bu evin hâtıraları arasında artık unutulmuş bir deniz hikâyesi gizlidir. Ben daha küçük bir çocukken, ihtiyar George Trevvick henüz yaşıyordu. Bütün hayatını denizlerde geçirmiş, yanık derili, sık kır saçlı ve cesur bir adamdı bu. Geniş ve sağlam sandalında onunla beraber yengeç avına çıkarların, daha doğrusu ahpabı olanların hepsi de deniz hakkında çok şeyler bilmek mecburiyetindeydiler.

Ben dünyaya gelmeden evvel, fırtınalı ve korkunç bir gecede, George üstü samanlarla örtülü evinin kapısında durmuş, sabırsızlıkla karısının dönmesini bekliyordu. Teresa, sabahleyin üç mil kadar ötedeki şehirde hasta yatan annesinin ziyaretine gitmişti ve hava kararalı bir hayli olduğu halde hâlâ görünürlerde yoktu.

George, onun bu rüzgârda yolunu kaybedeceğinden korkuyordu. Gerçi Teresa böyle fırtınalara alışık, yürekli bir kadındı ama, Grabber Koyuydu bu, ne getireceği belli olmazdı ki...

Rüzgâr bir kat daha hızlandı ve kocaman dalgalar, sahildeki kayaları parçalarcasına dövmeye başladılar. Böyle havalarda civarın, gemiler için en tehlikeli yeri de, Cornish kıyılarının bu, siv-

her halde. Zira o zaman, gemilerin ne makineleri ve ne de içlerindeki tertibat şimdiki gibi güvenilir cinsten değildi. ri kayalarla çevrili koyu idi.

Derken George çok uzaklarda kıpırdaşan silik ışıklar farkederek irkildi. Bu, yeni gelen posta vapurlarından biriydi

Vapur sanki rüzgâr tarafından sürükleniyormuş gibi gittikçe sahile yaklaştığına göre makinelerinde mutlaka bir ârıza vardı. Ve eğer hemen yolunu değiştirip dönmezse, kayalara çarparak paramparça olacaktı.

George güvertenin o andaki halini düşündü. Hiç kimsenin gözleri, alçak ve simsiyah bulutları delerek kendilerini bekleyen tehlikeyi göremezdi. O bile, herhalde çok yakına gelmiş olan ışıkları ancak hayal meyal seçebiliyordu çünkü. Bu yüzden de kıyıda tutacağı feneri farketse bile onu bir başka gemiye ait zannedip yanılabilirlerdi.

Birdenbire hatırladı. Evde biraz odun ve yarım teneke kadar da gaz vardı. Fakat bu şiddetli yağmurun altında onları yakabilecek miydi acaba? Odunların alevini görebilmeleri için de bu işi kulübesinin önündeki kayanın üstünde yapması lâzımdı. Başını kaldırıp yukarı baktı. Bulutlar simsiyah ve koskocaman yığınlar halinde alçalmakta devam ediyorlardı.

Anî olarak beyinde bir şimşek çaktı. Evin çatısındaki samanları yakarsa, bunların ışığını kilometrelerce uzakta olanlar bile kolayca görebilirlerdi.

Fakat kulübenin üst katındaki dolabın çekmeceleri bazı kıymetli vesikalarla doluydu. Bu küçük evi de Teresa ile beraber, senelerce uğraşıp dışlerinden tırnaklarından arttırarak biriktirdikleri para ile meydana getirmişlerdi. Ve George onu henüz sigorta bile ettirmemişti.

Adam bunları düşünecek halde degildi. Gaz tenekesini kapmasıyla dama tırmanması bir oldu. Ancak alevler kızıl kollarını göğe uzatm ya başlayınca ken-

dini biraz toparlayabildi ve içeri koşarak eline ne geçerse pencereden dışarı fırlattı.

Denizle sema kırmızıya boyanmışlardı ve George, arkasındaki dalgaları köpürterek geriye dönmeye çalışan gemiyi artık güneş ışığındaymış gibi görebiliyordu. Beş dakika sonra da, kayalara çarpmasına ramak kalmış olan tekne son bir gayretle bükülerek tekrar enginin yolunu tuttu.

George birdenbire karısını hatırladı ve kısalan alevlerin ölü ışığında, sendeliyerek ilerlemeğe başladı. Evin çatısı tamamen yanmıştı, ahşap döşemelerde çökmek üzereydiler.

Adam çamurlu suların gürleyerek aktıkları bir yokuşun başında Teresa ile karşılaştı. Kadın hemen George'un boyuna atılarak titreyen sesiyle: «Tehlikede olduğumu anlayan, bir mucizeydi, kocacığım, dedi. Hem de, kuvvetini aşkımızdan alan bir mucize... Eğer bunu hissederek çatıyı tutuşturmasaydın beni bir daha göremeyecektin. Çünkü karanlıkta Üç Haç yoluna sapacak yerde, uçurumun kenarında sona eren patika boyunca ilerlemeğe başlamışım. Alevleri gördüğüm zaman da boşluğa uçmama elli metre bile kalmamıştı...»

S. S. Samaria gemisinin iyilikbilir yolcuları ve mürettebatı George'a yeni bir ev yaptırdılar ve içinde yüz İngiliz altını bulunan deriden bir kese hediye ettiler.

George da bu hikâyeyi bir kaç çok yakın dostundan başka hiç kimseye anlatamadı ve karısının düştüğü hatâyı bir sır gibi sakladı.

Tesadüfün bu kadar mucizevi olamına da kolay kolay inanılmazdı zaten.

GEMİCİNİN İNTİKAMI

Nakleden: Leylâ BEKEM

Bulha dünyanın öbür ucunda sessiz sadasız, pis ıssız bir limandı. İngiltereden gurup halinde buraya vazife ile gelen gemiciler müthiş sıkılıyorlardı. Eğlence namına bir şey yoktu. Her tarafta âdeta bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. İçkiye düşkün gemiciler buradaki meyhanelerin içkilerini ağızlarına koyamıyorlardı. Dışlerini sıkıp sabrediyorlardı. Topu topu dört haftaları kalmıştı. Sonra memleketlerine dönecek ailelerine sevgililerine kavuşacaklardı. Bu berbat şartlar altında yaşarlarken gayet tabii olarak vatan hasreti çekiyor, sevgililerini, karılarını, çocuklarını çocuklarını her vakitten çok özleyiyorlardı. Mektupları gittikçe daha içli ve uzun oluyordu. Hasretlerini hiç olmazsa vatanlarından gelen mektuplardaki tatlı, cesaret verici sözlerle dindirmeğe uğraşıyorlardı.

Gemici Billy Busten mektuplarına bir köşeciğe gizlenip, yalnızken okumayı severdi. Postacının elinde mavi bir zarf görür görmez koşup gelirdi. Sonra mektubu alır sevinçle yanaklarına sürerdi ve ortadan yok oluverirdi. Arkadaşları onun bu çocukça hali ile ilk zamanlarda çok alay etmişlerdi. Gemiciler için hoppa, herca, yürekleri geniştir, derler. Fakat böyle bir şey Billy için mevzuu bahis olamazdı. O sevgilisine son derece sadıktı. Arkadaşları onu arada bir, bir kaçamak yapması için pek çok teşvik

etmişlerdi fakat o kanmamıştı. Sadece gülüp geçmişti. Zamanla arkadaşları Billy'nin nişanlısına olan sevgisinin derinliğini anlamış, onun bu temiz aşkına hürmet etmesini bilmişlerdi.

Billy kayanın dibine oturmuş elinde mektubu dalmış önüne bakıyordu. Arkadaşı Tommy yanına yaklaştı. Omuzundan tutup sarstı.

— Nasıl nişanlın yakında döneceğine seviniyor mu?

Billy cevap vermedi. Yüzü kederliydi. Arkadaşı birden şaşırđ. Onun bu garip halinden bir şey anıyamadı.

— Oğlum ne var ne oluyordun? Yoksa senin kıza bir şey mi oldu?

Billy hayır makamında başını salladı.

Tommy,

— Ne var yahu söylesene bizden mi çekineceksin? diye ısrar etti. Fakat Billy'nin yanaklarından yuvarlanan yaşları görünce sustu. Öbür arkadaşları da yanlarına gelmişlerdi. Billy mektubu zarfından çıkarp Tommy'e uzattı. Arkadaşları Tommy'nin yanına gelip okumağa başladılar.

'Sevgili Billy,
Yakışıklı bir gençle tanıştım. Ted tam aradığım erkek. İki haftaya kadar evleniyoruz. Senden sana yolla-
dığım fotoğrafımı derhal bana geri

vollamanı rica ederim.

Elveda Elice'

— Vay namussuz. Vefasız yosma. Tommy mektubu okuyunca kendine hâkim olamadı. İşte Billy'nin sadakatinin mükâfâtı, buydu demek.

Gemiciler küfretmeğe bağırıp çağırmağa başladılar. Fakat olan olmuştu bir kere. Böyle bağırıp çağırmağa iş değişmiyeceğine göre Billy'nin intikamını almak için bir plân kurmak gerekti. Düşündüler taşındılar. Niha-yet bir hal çaresi buldular.

Tommy kocaman elleri ile Billy'yi omuzundan tutup sarstı.

— Oğlum benim güzel bir fikrim var bak dinle beğenecek misin.

Billy ilk önce bu işe yanaşmak istemediyse de sonradan razı oldu.

Gemiciler bavullarından, çekmece-lerinden eski ve yeni sevgililerine ait ne kadar resim varsa hepsini çıkarıp kocaman bir kutuya doldurdular. Kutuyu paket yapıp Alice yolladılar.

Alice paketi alınca önce pek çok şaşırđ fakat, içindeki satırları okuyunca hırsından bayılmamak için kendini güç zaptetti.

Kutunun içindeki küçük kâğıt parçasında şunlar yazılı idi,

'Sevgili Alice
Fotoğrafların arasından kendininkini bul al ötekilerini bana geri yolla. Allah için hangisi senin fotoğrafında bir türlü hatırlayamadım.
Elveda Billy.'

GİZLİ VAZİFE !..

BİR İÇERİ Gİ-
REBİLSEK ON-
LARLA ŞABUK
ANLAŞIRIZ

PENCERE-
DEN BAKA-
LIM KİM-
SE VAR
MI ?

BİR ŞEY
GÖRÜYOR
MUSUN ?

JANİN
ROGER'İN
OMUZ-
LARINA
ÇIKTI.

İÇERİSİ
ÇOK KA-
RANLIK
FAKAT İNSA-
NA BENZER
GÖLGELER
VAR. BURAYA
SİĞİRMİŞLER.

İŞTE KAPISI..
BIRAKSALAR DA
GİRSEK..

ÜNİFORMALARIMIZI
GÖRÜNCE BİZE HİÇ
ZORLUK ÇIKARMI.
YACAKLARINI TAH-
MİN EDİYORUM

PENCEREDEN BİR
ALMAN GÖRDÜM
ÇOCUKLAR..

KAPIYI
AÇMIYA-
LIM..

KAPIYI
AÇIN...
EMİR VAR

EĞER
BUNLARI
GERDA GÖNDER
MEMİŞSE MESE-
LE YOK..

BİR NAZI
NIN AĞZI-
NA YAKIŞ-
MIYAN
SÖZ-
LER

YARABBI..
BEN BU SE-
Sİ TANI-
YACA-
ĞIM.

GERDANIN
ADAMLARIYSA
DÜŞÜNMEYEN
GEBERTİN..
İYİLİK ETMİŞ
OLURSU.
NUZ

HAYIR..
HAYIR..
ŞU SESE
BAKIN..
MASUM
BİR KIZ
SESİ..

TESADÜF JANİNLE ROGER'İ
DOSTLARININ GİZLENDİKLERİ
YERE SÜRÜKLEMİŞTİ.

KAPIYI AÇMALARINI
İÇİN EMİR VER-
DİK. CEZANIZI
GÖRÜN.

EĞER BUN-
LAR AL-
MANSA
BİLEKLERİMİ
KESERİM..

ALEN SON
KALAN MU.
MU YAKTI.
DİZLERİ TIT-
RIYEREK
KAPIYI AÇTI
ROGER'İ
GÖRÜNCE
HASTALIĞI-
NI UNUT-
TU.

RO-
GER!
ALEN.. NE TE-
SADÜF. ROMAN
HAYATI YAŞIYO-
RUZ

JANİN.. Kİ-
ZİM NEYE
BÖYLE
GİYİNDİN?

SİZİ ARAMIŞ OLSA
İDİK BU KADAR ŞA-
BUK BULUŞAMAZDIK.

PEKİ BİZİ ARAMIYOR-
DUNUZ DA NE YA.
PIYORDUNUZ ?

ARKA-
DAŞIM
BOB NE
OLDU ?

ALEN ÇA-
BUCAK
BOB İLE
LENANIN
BAŞINA
GELEN-
LERİ
AN-
LAT-
TI.

RINA ÖLÜME TERKE-
DEMEM. VAZİFEMİZİ
YAPTIKTAN SONRA
ONLARI KURTAR-
CAĞIZ

VAZİ-
FENİZ
NEDİR.

BU SIRA-
DA TOP-
RAĞIN
ALTINDAN
YENİDEN
SESLER
GELMEĞE
BAŞLADI.

HORTLAKLAR
YERYÜZÜNE
ÇIKMAK İSTİ-
YOR-
LAR.

BANA KALIRSA
BU HORTLAK-
LAR RUS
OLSA GEREK.

ÖYLEYSE ONLARIN
TORRAĞI KAZMALARI-
NA YARDIM EDELİM.

ELBİSEMİ DE
ĞİŞMELİYİM..
YOKSA BENİ
GÖRÜR GÖR-
MEZ ATEŞ
EDER-
LER

KORKMA.. BİZ
SENİ KO-
RURUZ..

RUSÇA
BİLEN-
VAR
Mİ?

BEN.. NATALI BANA ÜÇ
BEŞ KELİME ÖĞ-
RETMEŞTİ..

APTAL DEĞİLLER YA BU
HERİFLER DOST OLDU.
GÜMÜZÜ HELBET ANLAR-
LAR.

ARKASI VAR

TAM BU SIRADA KÜÇÜK BİR
İHTİYAR BELİRDİ. MANDRAKE
"BUNLAR NE?" DİYE SÖYLEN
Dİ.

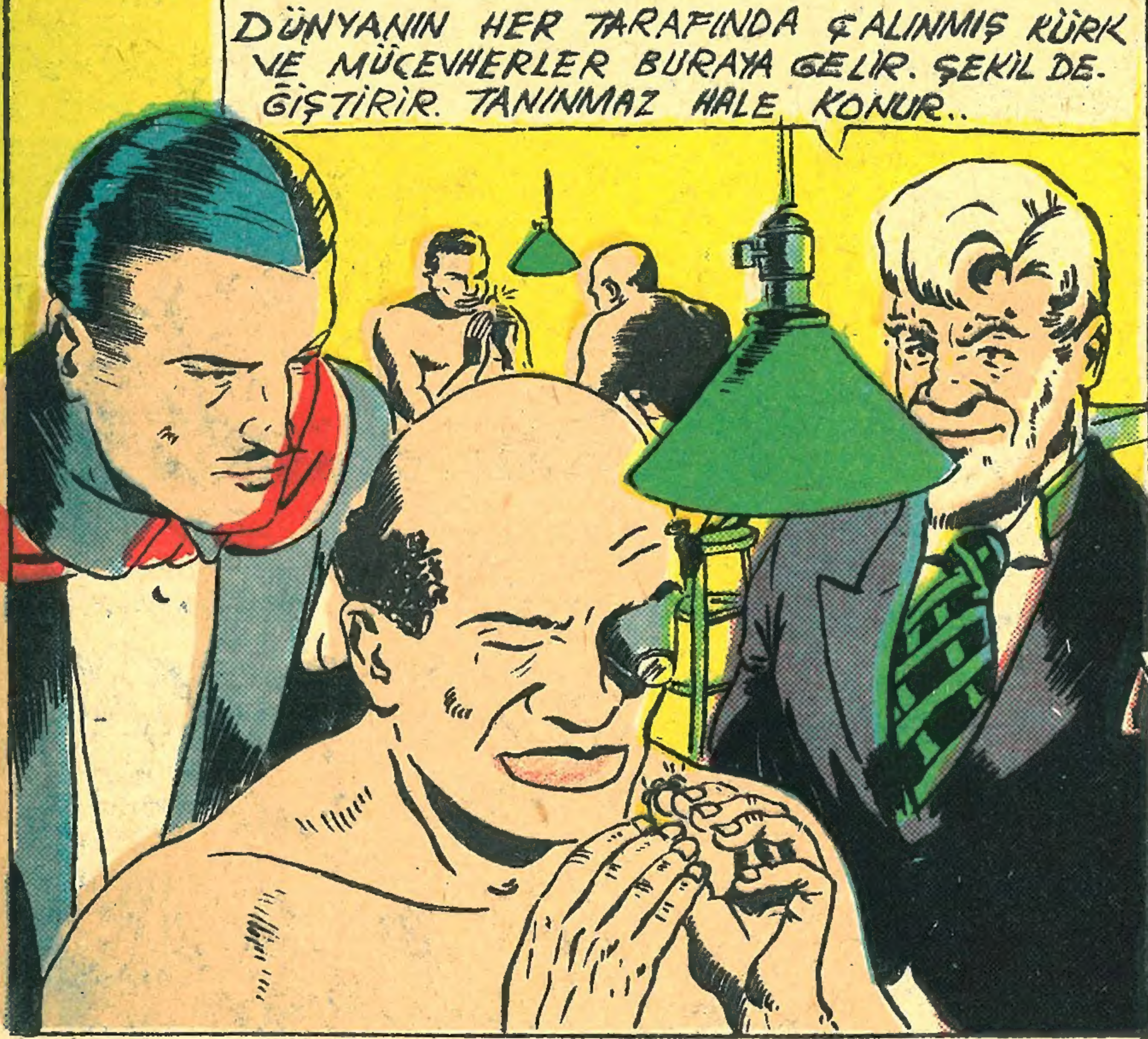
MANDRAKE

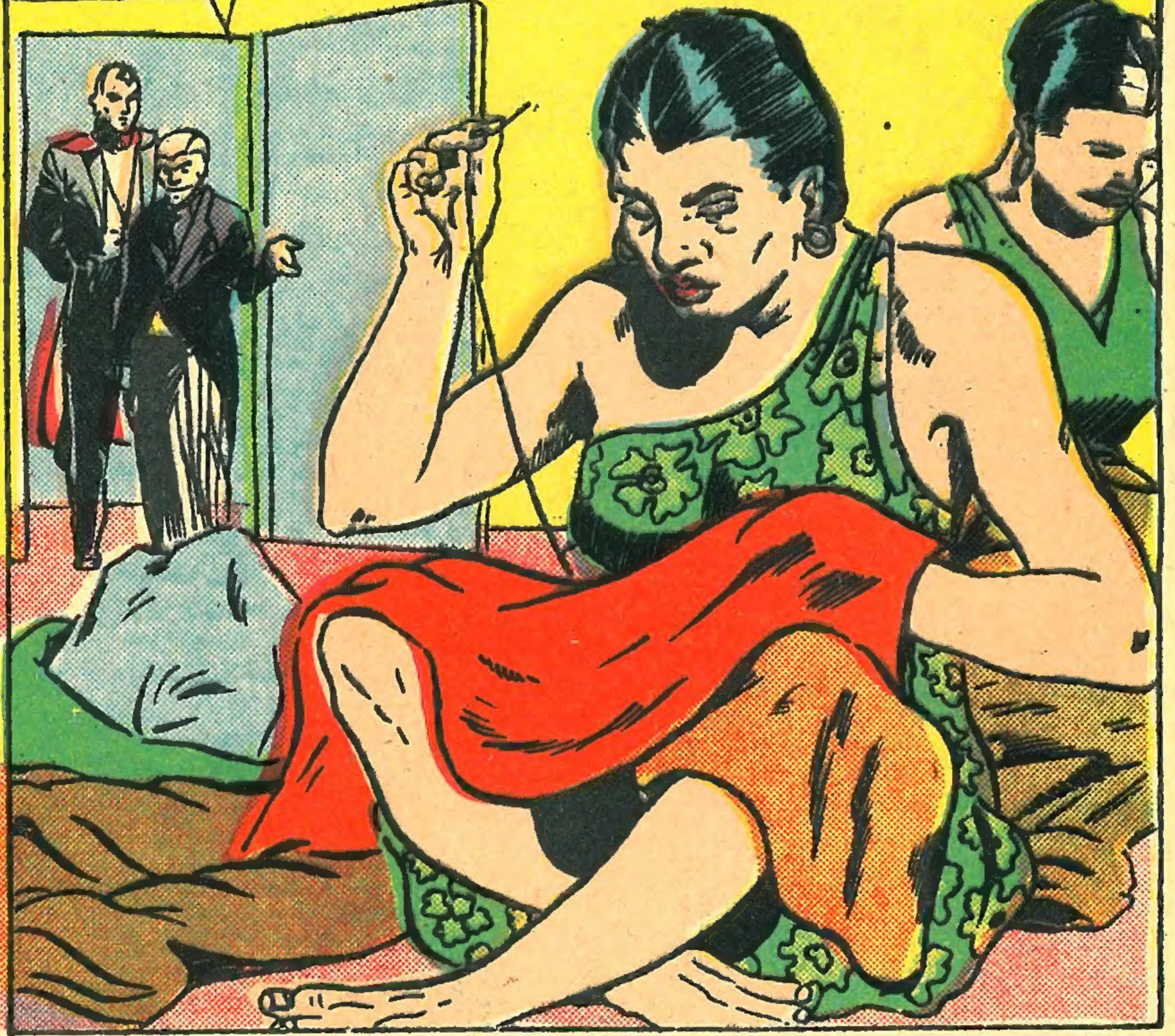
KABUL OYAMIZ.. İLK GÖ-
RENLER HEP SASIRIYOR

DÜNYANIN HER TARAFINDA ÇALINMIŞ KÜRK
VE MÜCEVHERLER BURAYA GELİR. ŞEKİL DE-
ĞİŞTİRİR. TANINMAZ HALE KONUR..

BURADA KÜRKLER ŞEKİL DEĞİŞTİRİR

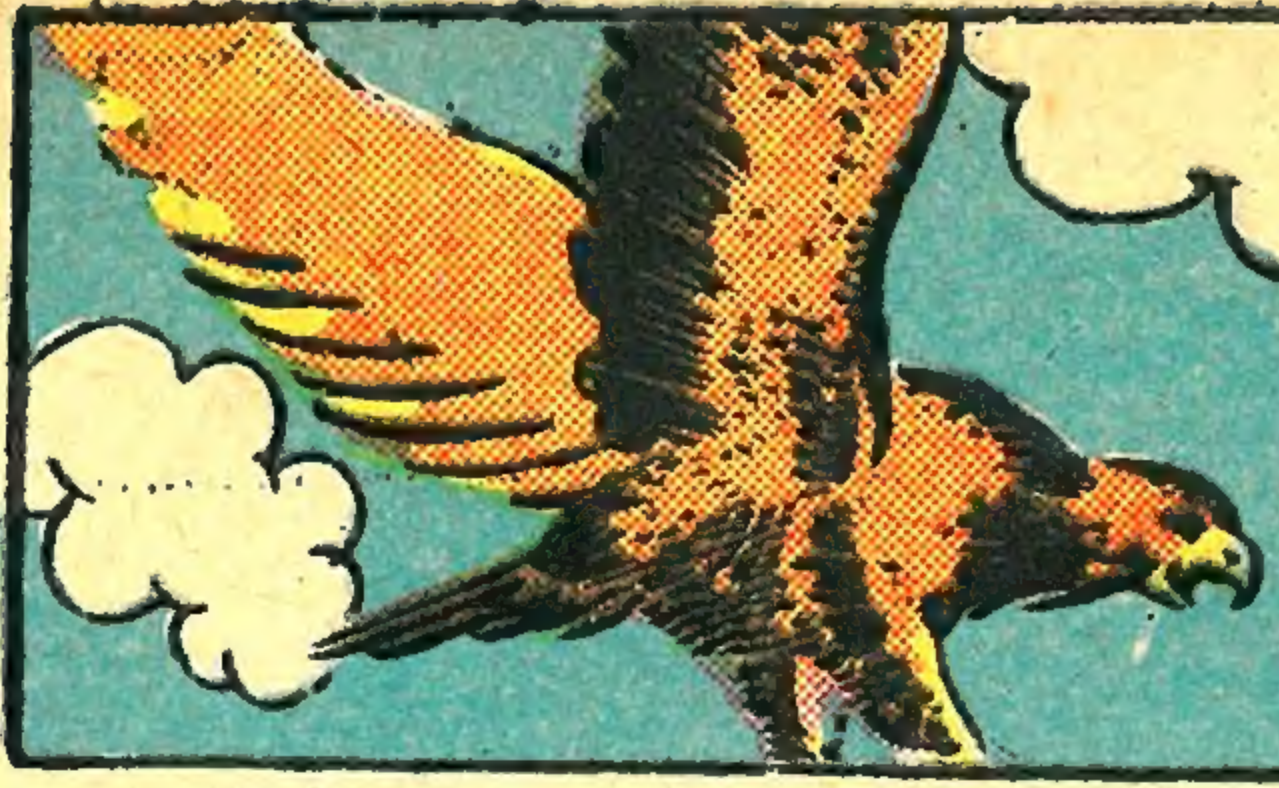

YERLİLERİN BÜTÜN SİLÂHLARINI ALDIK. TAMAMIYLA
MÜDAFAASIZ BIRAKTIK. VALİSİ DE KORKULUK.. BURASI
DA BİR BAŞKA ODA.. BÜYÜRÜN..

İHTİYAR ADAM.. BEN HİRSİZ..
LARIN BAŞIYIM.. DİYE KENDİ-
Nİ TAKTİM EDERKEN DÖŞE-
ME KAYDI. MANDRAKE MAHZE-
NE DÜŞTÜ.

GÖK SÜVARI

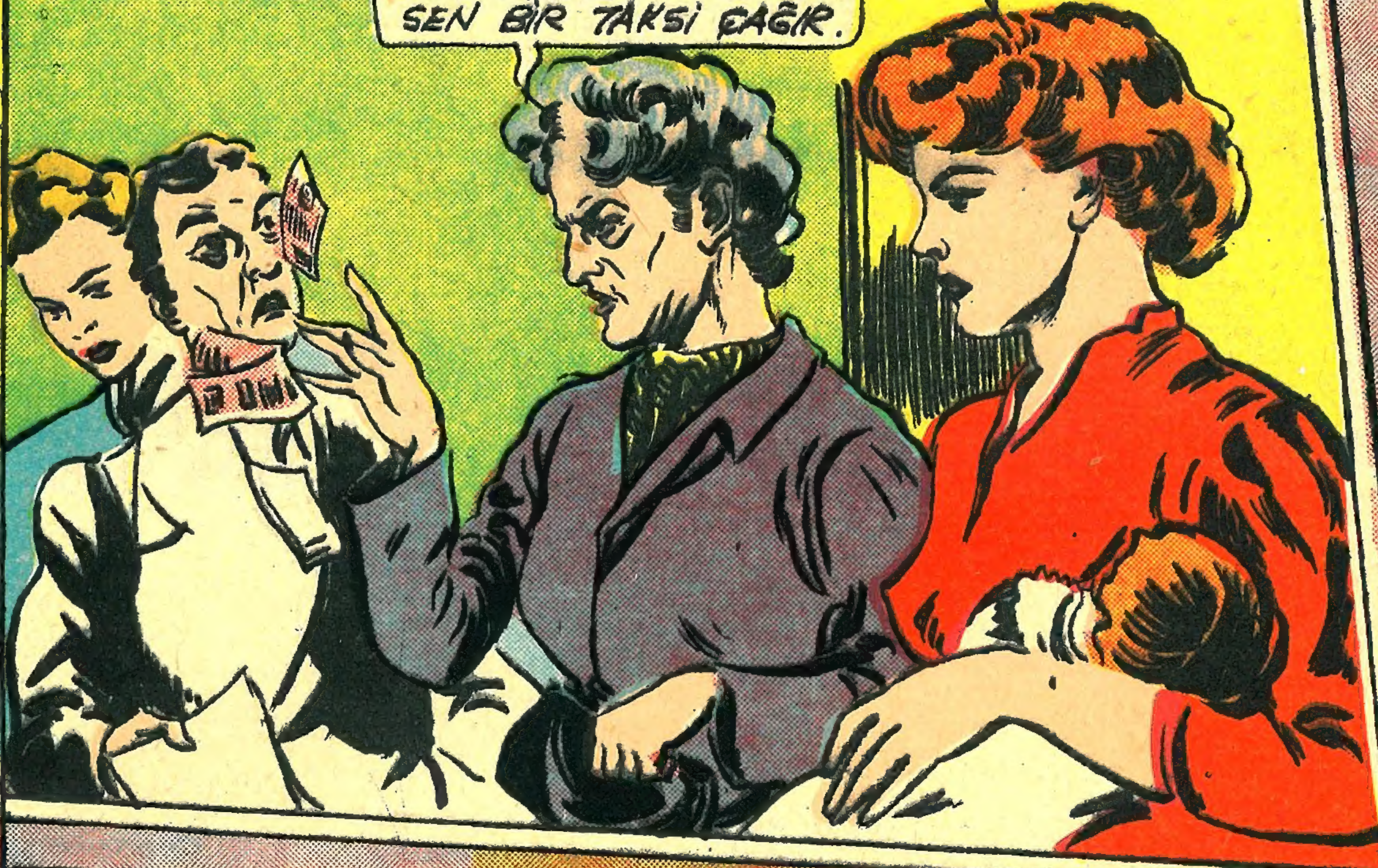
KAPIDAN ÇIKAR.
LARKEN AZTIRID
HESABINI GÖRDÜ.

YAPTIĞINIZ PİS İSLERE
MUKABİL... HAYDİ GİDE.
LİM ORORA.. TEREZA
SEN BİR TAKSİ ÇAĞIR.

BEN HAZIRIM
ANNE..

BİR SAAT SONRA KÜÇÜK MAKSMİLYANO
ORDRANIN ODASINA GİRDİ.

ABLA NEREDESİN?

TEREZA! BURA.
DAKİ BAYAN
NEREYE GİTTİ?

TABURCU OLDU
YAVRUM..

NE
DEMİK
TABURCU
OLMAK?

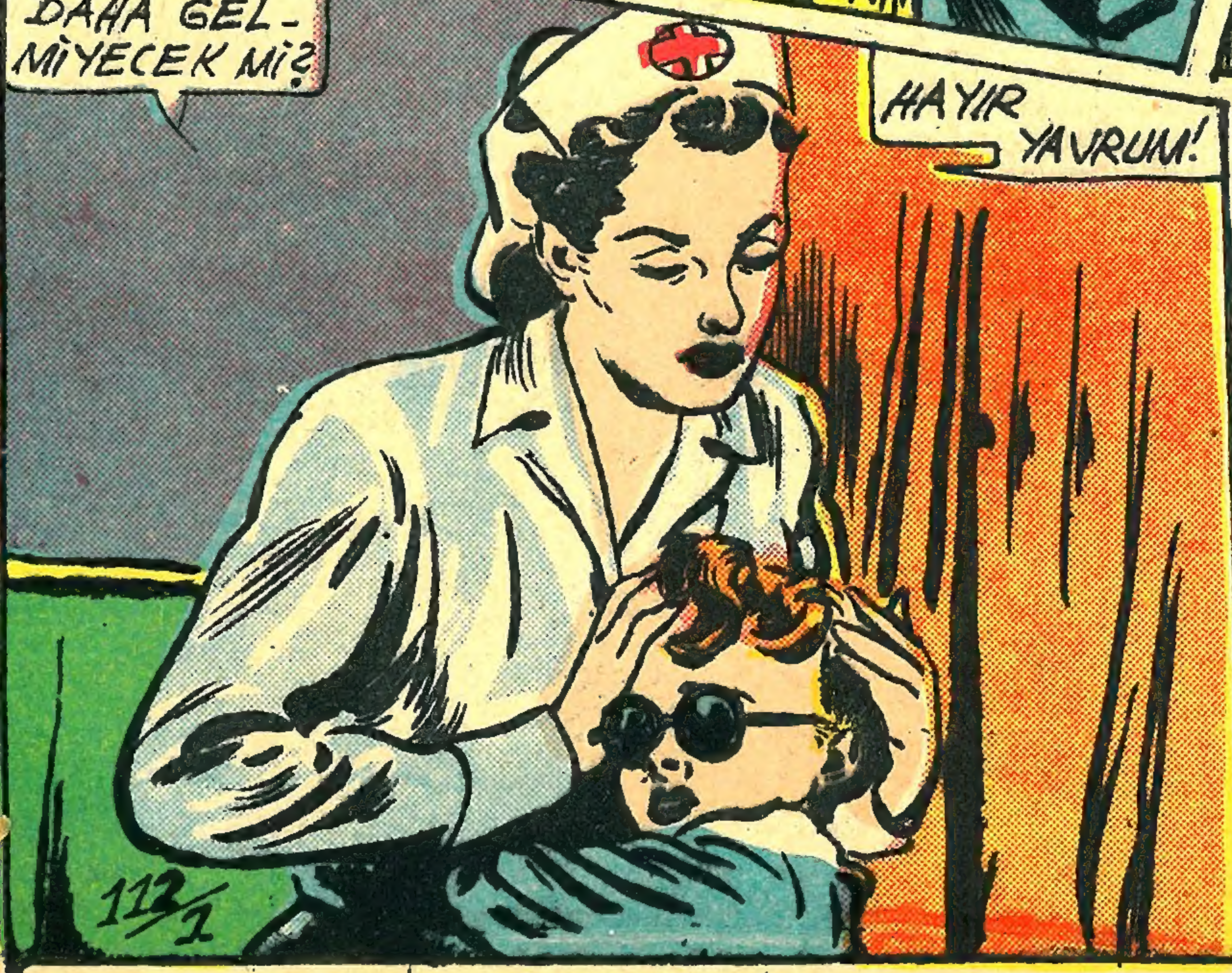
YANI İYİ
OLDU. GİTTİ
YAVRUM..

BİR
DAHA GEL-
MİYECEK Mİ?

HAYIR
YAVRUM!

BENİ
SEVEN DÜNYADA
BİR KİŞİ VARDI. O DA
GİTTİ ARTIK... NE
KADAR YALNIZIM..

O AKŞAM
MARGRİT
BABASIYLA
KONUŞTU.

DOĞUM PAVYONUNDA
BİR HÂDİSE OLMUŞ
DOĞRU MU BABA ?

BIRAK ALLAHINI
SEVERSEN MAR-
GRİT..

PEKİ KADININ GİT-
TİĞİ DOĞRU MU ?

DOĞRU.. CADALÖZ İŞİMİ BOZ-
DU.. SONRA KIZINI VE TORU-
NUNU ALDI ÇEKTİ GİTTİ.. NE-
REYE GİTTİĞİ DE BELLİ DE.
GİL..

MARGRİT
BABASININ
BU HABERİ-
NE MEM-
NUN OLDU.

ORORANIN MEKTUBU-
NU YIRTTIĞIMA ÇOK
İYİ ETMİŞİM. ÜBAL-
DONUN ONU BULMASI
DAHA GÜÇLEŞTİ. SON-
RA ÇOCUĞU OLDUĞUNU
DA BİLMİYOR.. NE İYİ..

KABAHAATLİYİM. FAKAT BAŞKA
NE YAPABİLİRİM? SEVİYORUM ONU.
AŞKIM İÇİN MÜCADELE EDİYORUM

ERTESİ GÜN ÜBALDOYU
GÖRMEĞE GİTTİ.

ETRAFTA GARİP SÖYLENTİ-
LER VAR ÜBALDO.. NİŞANLI-
NIN SENİ BIRAKIP GİTTİĞİN-
DEN BAHSEDİYORLAR. BEN
YALANLAMAYA ÇALIŞTIM...
SEN ORORAYI GÖRDÜN MÜ ?

O BUDALA GEVEZELERE
NİŞANLIMIN BENİ TERKET-
MEDİĞİNİ SÖYLEYEBİLİRSİNİZ
STOKHOLMDEN YALNIZ SİHHİ
SEBEPLER DOLAYISIYLA AY-
RILDI..

ONU GÖRDÜNÜZ MÜ ?

EVEET..

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 23

Yirminci gün, gece yarısıydı. Mollabeyin boğuk boğuk sesini duydum:

— Emel, Emel Hanım, aç kızım, aç kapıyı. Sana yiyecek getirdim. Allah aşkına aç.

Uzaktan uzağa duyduğum bu seslere cevap vermedim. Mollabey belki bir saat haykırdı. Onun sesinin yanında hıçkırma hıçkırma ağlayan Sevimin sesi de vardı. Daha sonra kapıyı zorladılar. Kapı mukavemet ediyordu. Ağır bir şeyle vurulduğunu duydum. Daha sonra sesler kesildi. Sabahleyin pek erken bir saatte yine geldiler. Kapıyı kıracaklardı. Seslendim:

— İnsanı ölmeğe de bırakmıyorsunuz.

Benim sesim Mollabeyi pek sevindirdi:

— Emel, Emel. Sağsın değil mi kızım? dedi.

— Ne istiyorsunuz benden. Neye gürültü ediyorsunuz?

— Aç evlâdım, aç. Dışarıya çık artık.

— Çıkmyacağım.

— Aç kapıyı da sana yemek ver-sinler.

— İstemiyorum, beni rahat bırakın.

— Annenden, kardeşinden mektup var.

— Bana kimsenin lüzumu kalmadı artık.

— Evlâdım yapma böyle.

— Daha fazla cevap veremem size.

— Hay Allah seni kahretsin. Kırın şu kapıyı ulan. Ben ona gösteririm şimdi.

Kapıya vurmağa başladılar. Benim barikad uzun müddet dayanamazdı. Bunun önüne geçmek için haykırdım:

— İçeriye giren kurşunu yiyecektir. Haberiniz olsun.

Küçük tabanca ile de bir el ateş ettim ve:

— İki kurşun daha var. dedim.

Birisini size yollıyacağım, içeriye girmekte ısrar ederseniz son kurşunu da kendi şakağıma sıkacağım. Haydi bakalım.

Çekilip gittiler. Aşağıdan pencerelere bakıyor, beni görmeğe çalışıyorlardı. Bu açlık cezasına karşı açlık grevim pek fena tesir etmişti. Bizzat Mollabey binanın etrafında dolaşarak pencerelerde beni görmeğe uğraşıyordu. Perdeleri indir-miştim.

Kapalı kaldığım zaman içinde karlar yavaş yavaş erimiş, toprağın yüzü bütün güzelliği ile meydana çıkmıştı. Ovadan yol yol kar suları iniyor, yüksek tepelerdeki kar kümeleri manzaraya başka bir güzelliği veriyordu.

Tamam kırk gün kapalı kaldım. Benim aç ve susuz kaldığımı sanıyorlardı. Belki Mari içeride erzak bulunduğunu bildiği için onlar kadar endişe duymuyordu. Suyu serbest bıraktıkları için biriktirdiklerimi döktüm. Fakat daha fazla beklemek tehlikeliydi. Hakikî açlık başlayacaktı.

Son defa, kalan undan börek yaptım. Bunlar üç gün daha beni idare edebilirdi. Biraz da şeker ve çay kalmıştı. Onlarla da iki gün daha yaşayabilirdim. Fakat daha fazla işime gelmezdi.

Kırk birinci günü sabahı Mollabey yine kapıya geldi ve:

— Kızım, evlâdım, beni dinle,

dedi. Bak ne söyleyeceğim.

— Buyurun.

— Evlâdım kapıyı aç. Dinim Rabbenâ hakkı için sana kimse cebretmeyecek.

— Sizin gibi zalim insanların yeminine nasıl inanayım.

— Kızım, yavrum, ağır yeminler ediyorum. Bak burada bu kadar insan var. Eğer sana el uzatmalarına müsaade edersem yedi ceddime zararında hortlasın.

— Daha başka.

— Gene mi inanmadın? Yanımdaki şu masum Sevimin ölüsünü öpeyim.

— Sizin için kadın mı yok dünyada. Birisini daha bulup getirirsiniz.

— Emel Hanım, insanların mukaddesatı vardır. Onlara karşı içinde bir iman besler. Sana namusum, şerefim üstüne yemin ediyorum. Sana el uzatırsam Tanrı beni kah-rismiyile kahretsin. Evlâdımın ölüsünü öpeyim. Neslim münkarız olsun. Yedi mahallenin köpeği yüzüme tükürsün.

Küçük tabanca ile de bir el ateş ettim.

— Beyefendi, yanınızdaki insanlar arasında bu kadar küçülmeyiniz. Sizin şerefiniz ve itibarınız var.

— Hastayım evlâdım, vallâhi hastayım. Gözümde bir şey yok. Yatağımdan kalktım da geldim.

— Gidip yatınız. Size inanıyorum. Zaten aksi halde kendimi öldüreceğim.

— Allah korusun yavrum. Allah korusun. Çık ortaya artık. Günah değil mi sana. İnci gibi bir kızsın. Anneciğin var, kardeşin var.

— 21 —

Greve nihayet verdim. Kapı açıldı. İçeriye ilk giren Mari oldu. Gözleri yaş içindeydi. Kız boynuma sarılacaktı. Fakat sıkılmıştı. Kendisini yanağından öptüm. Ötekilere gelince, onlar beni kadide dönmüş sanıyorlardı. Bilhassa Mollabey gözlerini testekerlek açarak bağırdı:

— Aaaa, bayağı şişmanlamış!

Evet, hiç olmazsa beş kilo fark etmiştim. Ye, iç, yatıp kitap oku. Başım da dinç kalmıştı.

Mollabey gözlerine inanamıyordu:

— Kızım sen in misin, cin misin?

— Ne inim, ne de cinim Beyefendi Hazretleri. Sizin gibi beni âdemim.

— Alay etmeyin Emel Hanım. Kırk gün yeme, içme, üstelik toplan.

— Sayenizde Hint fakirleri gibi yaşadım. Bir gün Mollabeyin ke-reminden bahsederlerse, köşklerinde kırk gün aç yaşadığımı söylersem bana kimse inanmaz.

Mollabeyin yüzü çok erimişti. Çok zayıflamıştı. Benim toplanma-ma mukabil onun göbeğinin erimesi ve yüzünün sarılığı hakikaten hasta olduğunu anlatıyordu. Pek iri gövdeli olan bu adamda maddî ve mânevî bir çöküntü başlamıştı.

Sevime gelince, kız bu evlen-meyi kolayca hazmetmiş görünüyordu. Üstünde epey elmas ve altın vardı. Haspa giyinip kuşanı-

yor, yiyip içiyordu.

Hakikaten yatağa düşen Mollabeyin bu kadar çabuk erimesi bana tabii görünmedi. Adnan da kendisini bilmez bir haldeydi. Daima uyur gibi hareketsiz yatıyordu. Korkun meselesi yeniden ortaya çıkmıştı.

O akşam, yemekte, Sevim, ben ve doktor vardık. Adnanın hali için doktora takdir yollu söylendim. Bana:

— Kendisi yalvardı, çok ısrar etti. Ecza odasından kokain ampullerini almış. Kendisi yapıyor. Esasen buna sebep sizsiniz. Sizin için çok meyyus dedi.

Bu adamla münakaşa etmek istemedim. Ertesi gün erkenden kapıya indim. Hazırlanmışım. Raife beni Adanaya götürmesini söyledim. Benim için kat'i emir almış. Fakat ısrar ettim. Kovulmak tehlikesini göze aldı. Yolda kendisinden bana verdiği tabancanın kurşunlarından istedim. Adanada bulup vereceğini söyledi.

Şehre varınca doktor kabinele-rini dolaştım. İçlerinde Adanaya yeni gelmiş bir dahiliyeciyi vardı. Geleli ve kabine açalı ancak on gün

olmuştu.

Raifin bana bu bakımdan çok faydası dokundu. Bu genç doktoru tavsiye eden de kendisiydi. Diğerleri Mollabeyi çok iyi tanıyor ve her hususta kendisinden çekiniyorlardı. Zaten Mollabeyin onlara em-niyeti yoktu. Çok büyük bir düş-man korkusu içindeydi. Evhamı gittikçe artıyordu.

Doktor Ahmet Celil, kendisini sayfiye yerinde bir hastaya götür-mek istediğini işitince biraz dü-şündü ve birkaç hastasını savmak için benden müsaade istedi.

Bir müddet sonra yola çıktık. Yolda Raif bana istediğim kurşun-ları verdi ve:

— Hanımefendi, dedi. Hayatım sizin elinizdedir.

— Benim elimdeyse hiç korkun olmasın, dedim.

Doktor nereye götürüldüğünü sorunca:

— Çamlıyaylaya dedim. İşitme-diniz mi?

— Hayır.

— Mollabeyleri de bilmiyor musunuz?

— Yeni gelmiş olmama rağmen Mollabeyi işittim. Adanada iki fab-rikası var.

— Onun yazlık köşklerine gidi-yoruz.

— Hasta kim?

— Mollabeyin kendisi.

Doktor daha başka bir şey sor-mağa lüzum görmedi. Zeki, yakı-şıklı, heveskâr bir gençti. Yolda Raif bir kere daha konuştu:

— Affınızı dilerim Hanımefendi. Benim ötekilerle yakından alakam olduğunu biliyorsunuz. O tarafta söylenilenleri duymaktayım. Sizin kendinizi daha iyi korumanızın vak-ti gelmiştir. Köydeki hâdiseyi bili-yorsunuz. Keşke Ali Bey hakkında dava açmış olsaydınız. Çok hırslı bir adamdır. Her şeye sebep sizi sanıyor.

— İnsan alnına yazılanı görür.

Köşke gelinceye kadar başka bir şey konuşulmadı.

Mollabey birkaç defa beni sor-muş. Ne için gittiğimi kimse bilmi-yordu. Yanımda genç bir erkekle dönüşüm ise herkesi büyük bir hay-rete düşürdü. Doktoru Mollabeyin dairesine çıkarttım. Yabancı bir adam görmek onu da şaşırttı. Yü-züme dikkatle baktı.

Ahmet Celil Mollabeyi yarım saatten fazla muayene etti. Kullandığı ilâçların reçetesini istedi. Kendisine vaziyeti anlattım. Mollabeye:

— Sizi tedavi eden ben olsaydım hiçbir ilâç vermezdim. Bir haftalık istirahat ve hafif yemekler yemek sizi mutlaka iyi eder, dedi.

Mollabeyden sonra Adnanın ya-nına indik. Doktoru görünce şaşa-ladı. Zaten pek fena bir haldeydi. Yüzü sapsarı kesilmişti. Elleri durmadan titriyordu. Muayeneye razı olmuyordu. Ben kendisine rica et-tim. Müşkûlâtla kalbini dinletti ve biz ayrılırken bana tekrar gel-memi, hususî bir şey söyleyece-ğini anlattı.

(Arkası var)

ZAYIF İNSANLAR BA-
ZEN KADIN YÜZÜNDEN
ÇOK DEĞİŞİRLER

HERHALDE BEN
DEĞİL..

KRALIÇAYI BU MAĞARADA
BULMAYI ÇOK ARZU EDER-
DİM

SİZİ TEMİN EDERİM Kİ ONU
BU MAĞARADA BULACAKSI-
NIZ BUNA EMİN OLUNUZ

49

ADALAR KRALİÇESİ

BU SÖZLERİN İÇİ-
ME FERAHLIK VERDİ. YOLUMUZA
DEVAM EDELİM.

İŞTE BURASI. MAĞA-
RANIN AĞIZI İRİ TAŞ-
LARLA KAPALI..

BU KAYALARI
ÇEKMEYE MU-
YAFFAK OLA
MİYACAĞIZ
GALİBA..

İMKÂNI MI VAR
EVVELCE NASIL
KOYDUMSA ŞİM-
Dİ ÖYLE KAL-
DIRIRIM

JOFRE KENDİNİ ELE VERDİ.
SENİ HEMEN ÖL NEDEN? NE
DÜRMELİYİM.. DEMEK İSTİ-
YORSUN?

İKİ ADAM BİR YANDAN KAPİYİ AÇMAĞA
ÇALIŞIRLARKEN
SEN BENİM HAYATIMDA GÖR
DÜĞÜM EN NANKÖR İNSANLARDAN BİRİ-
SİN.. SENDEN ZATEN ŞÜPHELENMİŞTİM.

ATMACA REİS ARKASINI DÖN.
DÜĞÜ BİR SİRADA JOFRE
BÜYÜK BİR KAYA ALDI.

REİS TEHLİKEYİ SEZDİ.
KENARA ÇEKİLDİ. JOFRE
HİZİNİ ALAMADI. YERE
YUVARLANDI.

KALK KAYALARI TEMİZLE
HAIN KÖPEK.. SENİNLE SON.
RA HESAPLAŞACAĞIZ

KACIK

Yazan: M. YAMAN

bindirdiler. Doğru akıl hastahanesine. Bir doktor tatlılıkla kendisine :

— Kısa bir zaman için bize misafir olacaksınız, dedi. Sizi tedavi edeceğiz. Hiç telâş etmeyiniz. İstanbulda bulunduğunuzu Ankaraya, babanıza yazdık.

Halit afallamıştı :

— Babam mı? dedi. Benim babam öleli yirmi yıl var.

— Canım, bırakınız bu kurnazlıkları. İstirahatinize bakınız. Size hususî bir oda ayrıldı. Babanız da pek üzülüyor.

— Doktor bey. Bir yanlışlık olacak. Benim adım Halittir. Karagümrükte oturuyorum. Kimsem yoktur. İşsiz, güçsüz bir biçareyim. Bugün başıma garip bir hal geldi. İyi yapmadığımı ben de biliyorum ama boş bulundum işte. Benim adım Tarık değil.

— Peki canım, Tarıkla Halidin bizce ehemmiyeti yok.

Ne söylediyse dinlemedi. Bir aralık bağırıp çağırırdı. Fakat fazla ileri gitmedi. Hem suçlu, hem güçlü olmak istemiyordu. Kendisini muayene edenlere kuzu gibi teslim oldu. Soydular, yıkdılar, arkasına mükemmel pijamalar giydirip bir odaya kapattılar. Bol bol yemek veriyorlardı. Yalnız kendisine enjeksiyon yaptıkları zaman telâşlanıyor, yalvarıyor :

— Benim adım Halit, ben Tarık değilim. Size parkta başıma gelenleri anlattım. Bir kere sorup araştırın da ondan sonra istediğinizi yapın, diyordu.

Kim dinler. Nihayet boynunu bükü ve başına geleceği beklemeğe başladı. Bir haftalık istirahat ve en iyisinden bol gıdadan sonra epeyce beslenmiş, toplanmış, fıstık gibi olmuştu. Vizitaya gelen doktorlarla pek nazik konuşuyor, her yemeğe ayrı teşekkür ediyordu.

Bir sabah hademe kendisine gazete getirdi. Her sabah yaptığı gibi okurken gözüne küçük bir haber ilişti. Gazete şöyle yazıyordu :

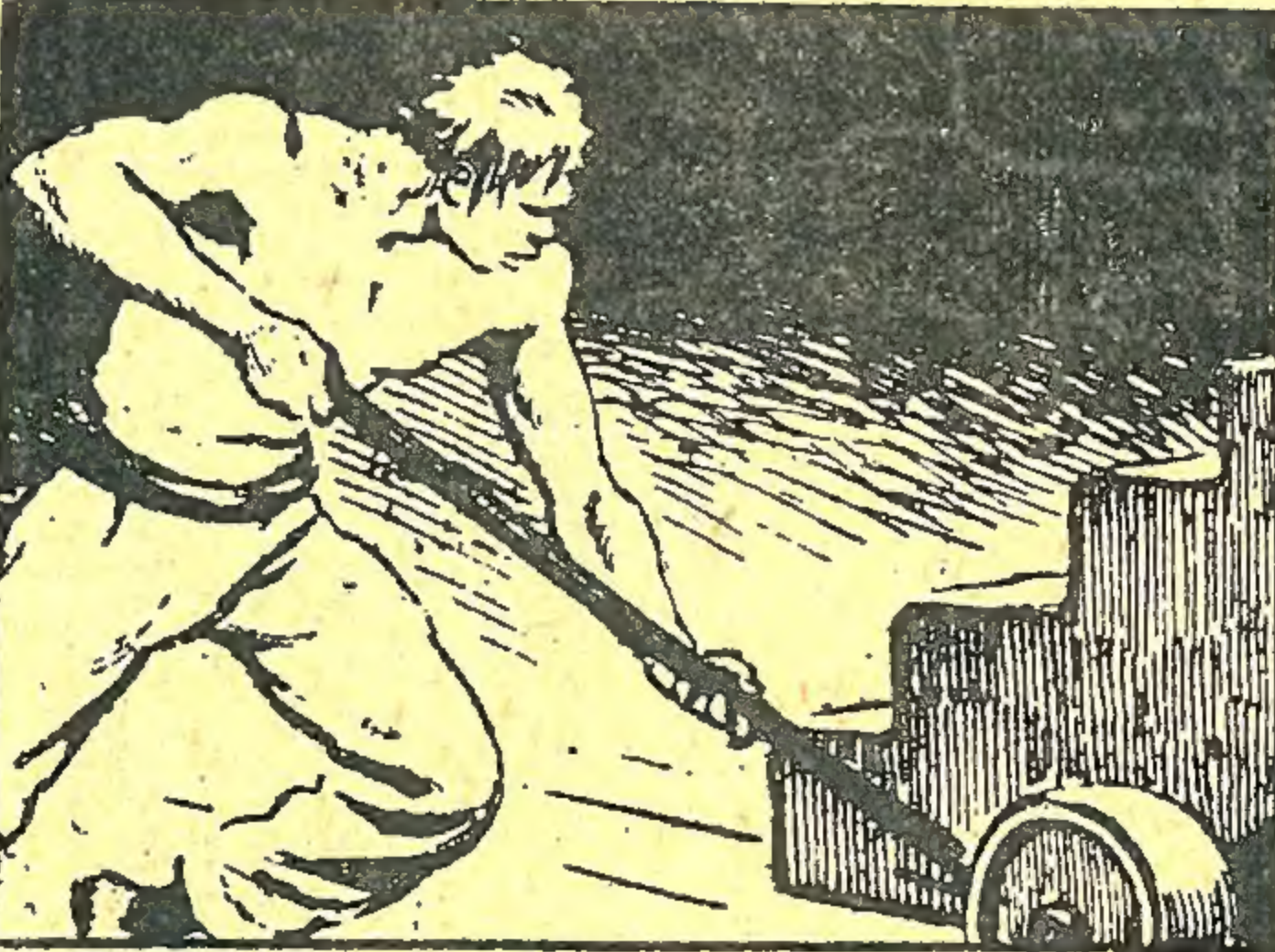
«Ankaranın maruf zenginlerinden Karaosman Beyin oğlu akıl hastalığına müptelâ olan Tarık on beş gün ortadan kaybolduktan sonra kendiliğinden evine dönmüştür. İstanbulda yakalanıp akıl hastahanesine yatırıldığına dair alınan haberin aslı olmadığı anlaşıyor. Vakit vakit aklını kaybeden Tarık'ın tedavi için babasıyla birlikte İstanbul'a hareket edeceği söylenmektedir.»

Yarım saat sonra vizitaya gelen başhekim hastayı pek mahzun görerek sebebini sorunca Halit içini çekti :

— Siz bu sabah gazetesini okudunuz sanırım, dedi. Artık bize yolculuk göründü. Allah devlete, millete zeval vermesin. Burada geçen varlıklı hayatımın tadı daima damağımda kalacak.

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

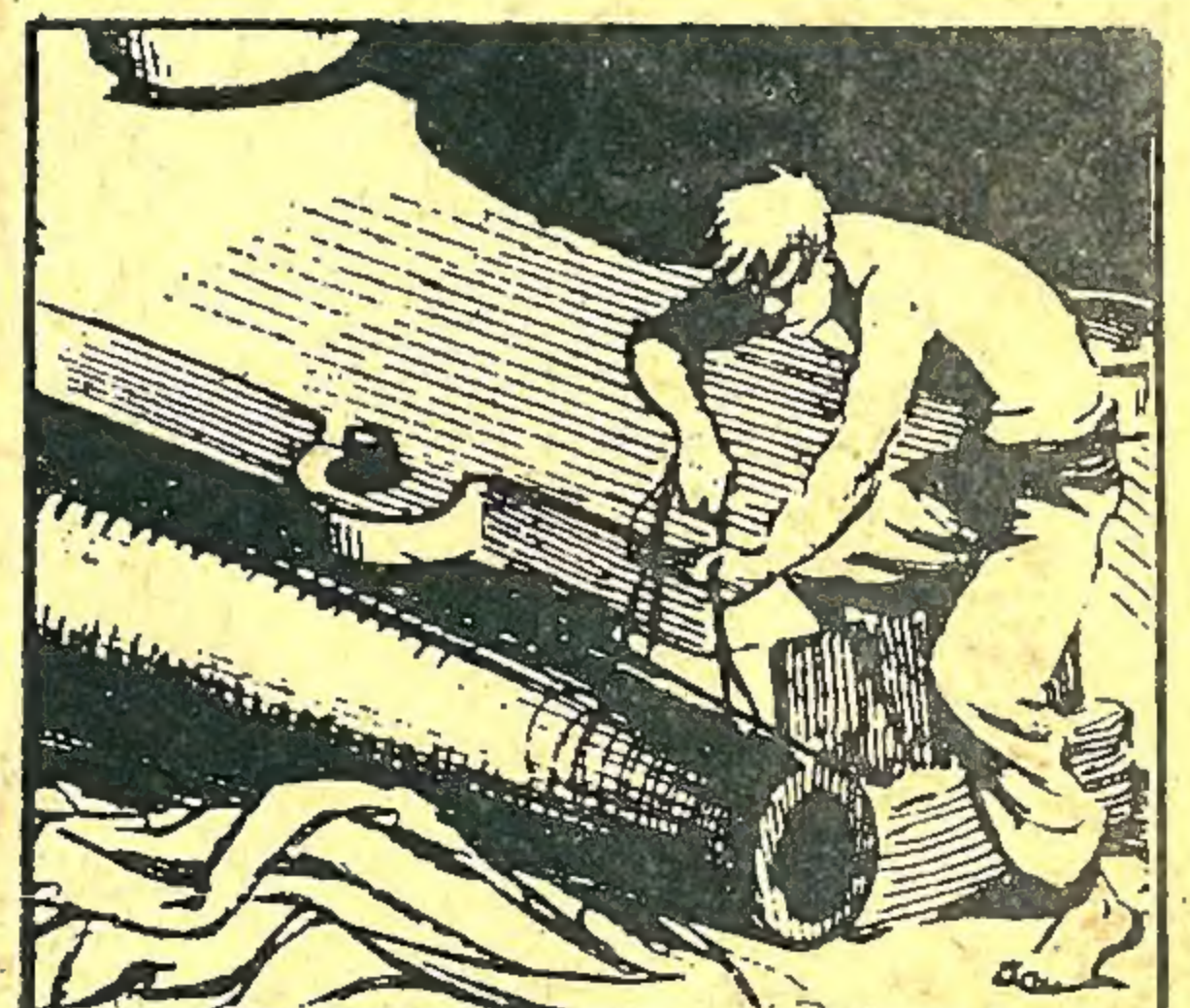
9

ÖLÜM TEHLİKESİNİ ATLATMIŞ OLAN GEMİCİ HEMEN KARGISINI TOPUN TEKERLEGİNE SOKTU.

BÜYÜK BİR GAYRETLE TOPU YANA DEVİRDİ. SAN. KI İNTİKAMINI ALIYORDU.

TOP, İNLER GİBİ MADENİ BİR SES ÇIKARDI. YANA DEVRİLDİ.

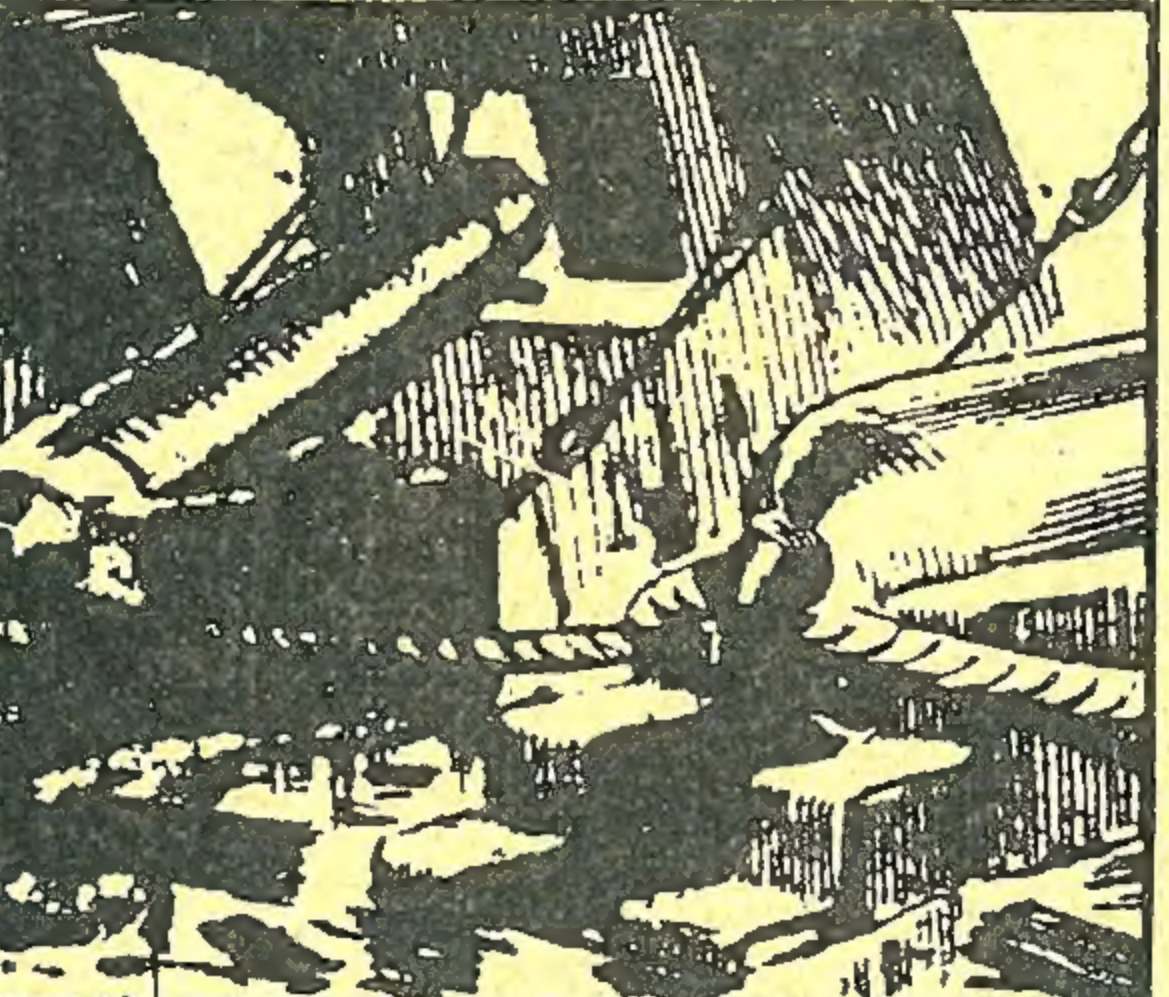
MÜCADELEYİ SEYREDEDEN GEMİCİLER ARKADAŞLARINI GİLGİNCE ALKIŞLADILAR.

VE HEMEN HALAT VE ZİN. CİRLERLE KOŞUP TOPU SİMSİKİ BAĞLADILAR.

TOP ERİ HEMEN YABANCI İHTİYARIN ÖNÜNDE SELÂMA DURDU.

TOPU ESKİ YERİNE BAĞLADILAR. FAKAT YAPTIĞI TAHRİBAT VE HASAR ÇOK BÜYÜKTÜ.

GEMİCİLER ACELEYLE GEMİYİ TAMİRLE UĞRAŞILARKEN İHTİYAR, KÖYLÜ KILIKLI YOLCU GÜVERTEYE ÇIKTI. BİR DİREĞE YASLANDI

VİYÖVİL'İN İKİ KITA ERİ SİLÂH BAŞI ETTİĞİNİN FAR. KİNDÂ BİLE DEĞİLDİ.

KONT BUABERTELD YOLCUYA DOĞRU İLERLEDİ ARKASINDA SOLUYAN, FAKAT HALİDEN MENİNİN BİR GEMİCİ VAR. DI.

GENERALİM. DEMİNKİ GEMİCİ.. ŞEFLERİNE BİR ŞEY SÖYLEMEK VEYA YAPMAK İSTER MİSİNİZ ?

EVEET..

EMİR VERİ. NİZ DE YAPALIM. BU İŞİ SİZİN YAPMA. NİZ DAHA DOĞRU OLUR

ARR'ASI VAR

er işsiz gibi o da ara sıra parka uğradı. Evinden erkenden çıkıp e-lâlem işine giderken o da parkın yolunu tuttu. Ortada kimseler yok. Bir sıraya oturdu ve acı acı düşünmeğe başladı.

Beş on dakika sonra omuzuna bir el dokundu. Başını kaldırdı; otuzuna yakın bir adam kendisine gülümsüyordu. Arkasında mavi bir ceket, iliginde bir karanfil vardı.

— Siz de benim gibi işsizsiniz galiba, dedi. İşsizlik çok fenadır. Fakat ben çalışmağı hiç sevmediğim için işsizim.

Halit içini çekti :

— Param olsa ben de işsizlikten sıkılmam.

— Hem işsizsin, hem de paran yok ha. Vah zavallı. Paradan çok ne var dünyada. Al sana para.

Pantolonunun cebinden bir tomar para çıkarttı. Sırttı :

— Babam çok zengindir.

Halit paralara üzüntü ile baktı :

— Allah versin, dedi.

Mavi ceketli adam onun yanına oturdu :

— Birkaç yüz lira vereyim istersen, dedi. Ne yapayım ben parayı. İstedğim kadar alıyorum. Hele, beşlikleri, onlukları hiç sevmiyorum. Süprüntü bunlar.

Sigarasızlıktan ve sıkıntıdan bunalan Halit yine içini çekti. Öteki :

— Alsana, dedi.

— Almam. Ben dilenci değilim.

— Dilencilik değil be. Hem istersen bana birşey sat.

— Ne satayım.

— Meselâ sırtındaki ceket.

— Senin ceketin yepyeni. Benimki külüstür.

— Sana ne. Keyif bu ya. Ben kendimi hep böyle eğlendiririm. Dangalaklık etme. Al şunları. Ben zaten ceket koleksiyonu yaparım. Ama giymiş ceket olacak. Üstelik kendi ceketimi vereceğim sana. Ne bekliyorsun. Deli misin sen?

Halit ceketini sırtından çıkarttı :

— Al bakalım, dedi.

Ceketleri değiştiler. Adını bile bilmediği adam mavi ceketini ona giydirmiş, onun külüstür ceketini alıp yürümüşü. Halit dudagını bükü, ceketin cebine sokulan para tomarını saydı. Sonradan akli başına geldi :

— Bu herif nenin nesi acaba, dedi. Sakın deli olmasın.

Demeye kalmadı. İki polis gelip kendisini kollarından yakaladılar. O namuslu bir insandı. Pek utandı. Ne istediklerini sormadılar bile. Gelenler ceplerini aradılar. Paralara el sürmediler. Yalnız cebindeki tren biletini, sonra aynı cep-ten çıkan nüfus kâğıdını aldılar. Halit :

— Bunlar benim değil, dedi.

Polisler tatlılıkla :

— Peki, canım, dediler. Biz de sana birşey demedik.

Oradan karakola gidildi. On dakika sonra bir cankurtaran geldi. Halidi

FIRTINA KAPTAN

NE İSTİYORSUN DE.
LİKANLI ? YER Mİ..
İŞ Mİ ? İKİSİ DE VAR.
SANA BENZER ARKA
DAŞLARIN VARSA
ONLARI DA GETİR

GEMİDE YALNIZ BENİM BO.
RUM ÖTER. SÖTÜMÜN DİN.
LİNNEMESİNE
TAHAMMÜL
EDEMEN
İŞİNE GE-
LİYOR MU?

DELİKANLI KARLİNİNİN
GEMİSİNE GİRECEĞİNE
KENDİNİ BALIKLARA YEM
YAPSA YDIN DAHA İYİDİ
ORASI BİR
CEHEN.
NEMDİR

AKŞAM BİR KAYIK KARLİNİNİN
YELKENLİSİNE YAKLAŞTI.

BİR ADAM GİZLİCE KARLİNİ İLE
KONUŞTU KOCA KORSAN SÖYLE-
NİLENLERİ DİKKATLE DİNLEDİ

İV. BU GELEN ADAMDAN
ŞÜPHELENDİ. GEMİNİN
BURNUNA KAYDI

KARLİNİ, DONNANIN
DÜĞÜNÜ MADRID'DE
YAPILACAK. KRAL
BABALIĞI MERİDA
DAN KİYİNETLİ TAŞ-
LAR GETİR-
TİYOR

BU HABERİN
KESELERLE
ALTIN EDER
AL..

ŞAFAKLA BERA-
SER KARLİNİNİN
KARTAL ADLI
GEMİSİ
AÇILDI.

ULAN SERSEM.. BIRAK
ONU.. BEN SANA ONU
MU DEDİM? KÜÇÜĞÜNÜ
BE..

BAĞLAYIN ŞUNU..
SERSEMİNİN
CEZASINI ÇEK.
SİN BİRAZ

112

KARLİNİNİN SÖZÜ, HEMEN
YERİNE GETİRİLDİ

BU SİZE DERS OLSUN.
SÖZÜMÜ YANLIŞ ANLI.
YANI MAHVEDERİM.
NE HİRT
ŞEYLER
SİNİZ
BE..

ARKASI VAR

GİZLİ KUVVETLER

(4. sayfadan devam)

mösyö! Yemin bile edebilirim. Ben o akşam hep mutfakta meşguldüm.

— Çok güzel, diyen Step çanta-
dan dört tane hisse senedi çıkardı
ve rulo yaptı.

Ronni:

— Bugün beni görmek istiyor
musunuz? diye sordu.

Step, aksi aksi söylendi.

— Hayır bugün olamaz, yarın
da olamaz. En iyisi hiç olamaz.
Dün akşam nerede idiniz?

— Brighton'a gitmiştim.

— Hayır, dün akşam Madam
Ritti'nin evinde idiniz... Size
şaşıyorum Ronni! Vâkıa ben
de zamanında hayli eğlendim.
Birçok âlemler yaşadım. Fakat
bunları hep bir hadde kadar yap-
tım ve aşırı gitmedim!. Solt hapis-
te, Moropulos ölmüş ve siz de Ma-
dam Ritti'nin evinde keyif çatıyor-
sunuz.. Bu kadar mendeburluk ol-
maz be?.

Step koridorda bekleyen uşak
François'nin eline hisse senetlerin-
den yaptığı ruloyu tutuşturdu. U-
şak hürmetle yerlere kadar eğil-
dikten sonra sokak kapısını kapadı.

Ronni:

— Hayvan herif!. diye bağırdı.

XXIX

Solt'un müdafaasını yapmak için
Step tarafından tutulmuş olan avu-
kat Ambroz'u rutubetli hücresinde
ziyaret etti. Hukukçu, kaba saba
bir insanla karşılaşacağını sanır-
ken neşeli ve öündeki kâğıtların
üzerinde boyuna hesap yapan bir
adamla karşılaştı. Avukatı hücreye
getiren memur Solt'un ağır bir ri-
yaziye meselesile meşgul olduğunu
görünce hayretler içinde kalmıştı.

Ambroz avukatı şöyle karşıladı:

— Mister Step'in yapmak iste-
diği bu insanlığa çok teşekkür ede-
rim. Fakat bana yardım edemezsi-
niz! Ben Moropulos'u öldürdüm. O-
nun zavallı ruhu, hayvanca ihti-
raslarla dolu vücudünden kurtul-
duğu için belki de memnundur!
Dün akşam onun ruhunun nerede
olabileceğini düşündüm. Herhalde
gökte herhangi bir yıldızın üstün-
dedir. Siz hiç ruhun kimyevi bir
temele dayandığını düşündünüz
mü? Âlimler günün birinde mu-
hakkak bunu keşfedeceklerdir.

Avukat müekkilini dinlerken
karşısında aklından zoru olan bir
hasta bulunduğuna kanaat getir-
mişti.

Step avukatın hapisyanede e-
dindiği intibaları dinlerken çok dü-
şünceli idi.

— O kat'iyen deli değildir. Solt
çok acaip bir adamdır; fakat deli
değildir. Böyle şeylerle çok uğra-
şır. Evvelce bana söyledikğine göre
ruhlarla meşgul olurmuş. İsterse-
niz doktorları oraya gönderiniz!

Step düşünüyordu: Solt olduk-
ça mühim bir sırı vâkıftı. Ev-
velemirde kasayı açmak için kulla-
nılan kelimeyi biliyordu. Mühim
vesikaların kasada muhafaza edil-
diğini de bilmekte idi. Esasen ka-
sanın tertibatını hazırlayan ve imal
eden de Solt olmamış mıydı? Ah şu
kasadaki evrak, Step'in eline geç-
se... Fakat ne yazık ki kasa şimdi
polislin elinde bulunuyordu.

Step'e göre Solt, muhakkak
idam olunacaktı. Zaten avukatı da
zevahiri kurtarmak gayesiyle tut-
muştu. Şayet Yunanlı ile tanışık-
lığı olup olmadığı meydana çıkarıl-
mak için kaatil ile yüzleşmesi iste-
nirse, bundan, kaçınmaya çalış-
caktı. Solt, bildiği bütün sırları,
kendiyile birlikte mezara götürsün
istiyordu.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

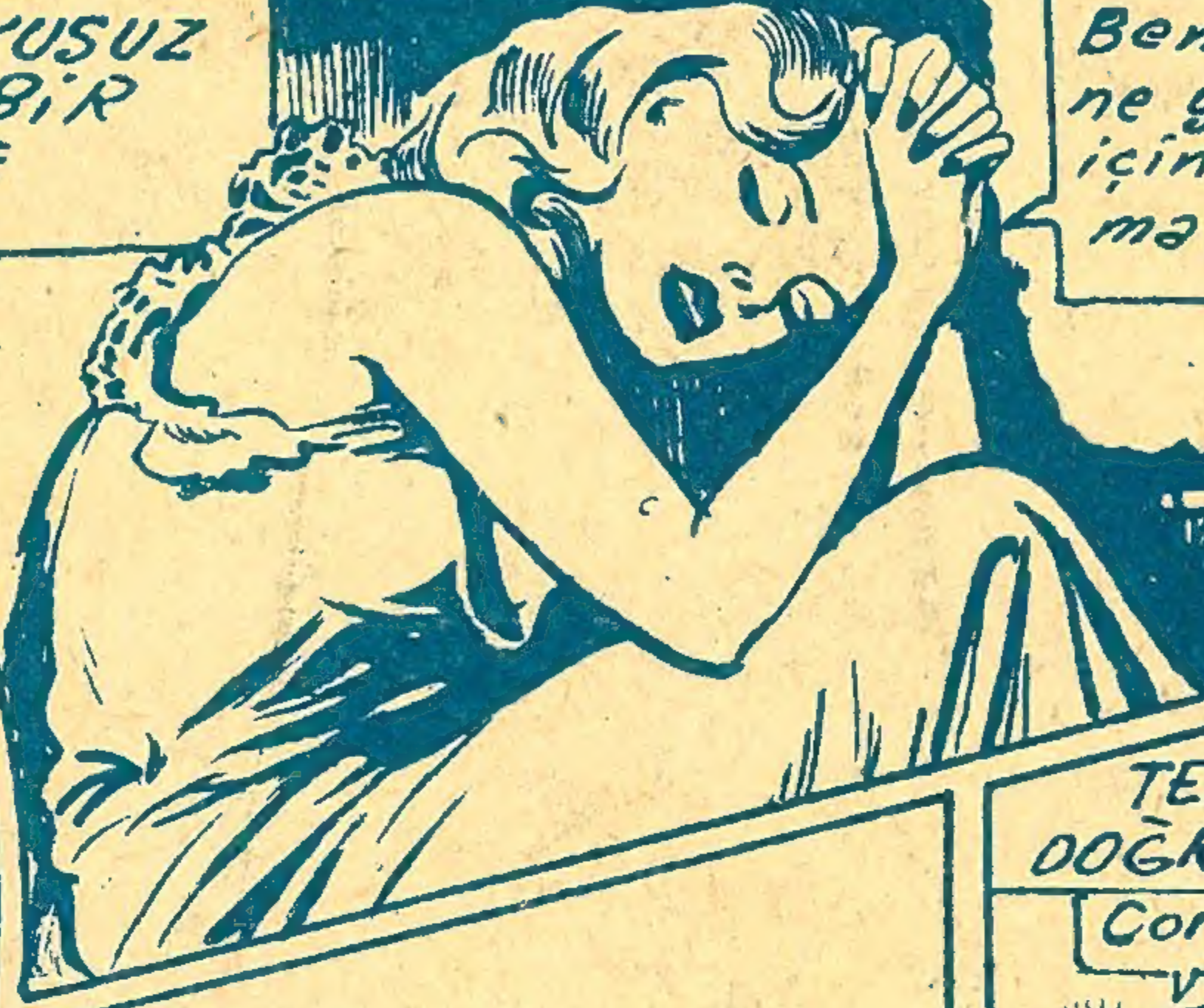
28

OTOMOBİLDEN İNEN GENC KADIN 51 Numaraya DOĞRU KOSAR VE AÇILAN KAPIDAN İÇERİ GİRER.

OTELDE UYKUSUZ GEÇEN BİR GECE

Benim muhakkak Corcu'ya görmem lazım. Kendim için değil Rudy için yapmalıyım bunu..

Sakin karısı bu olmasın? Ama hayır buna imkân yok.

KADIN GÖZLERİ HAYRET- TEN BÜYÜMÜŞ OLARAK ONA DOĞRU İLERLER.

Corc benim...

Fakat..

BİR SAAT SONRA...

Büyurun matmazel. Spiker müsabakası için geliyorsunuz değil mi?

ER- TESİ SA- BAH TELE- FON EDİP CORCUN ÇALIŞTIĞI YERİ SORAR..

Evet matmazel 358. Caddede Ra- dio Servisine Sorunuz.

Teşekkür ederim Antoni o.

FLORA DA HA FAZLA DAYANAMAYIP AĞLAMA- GA BAŞLAR VE MASANINI ÜZERİNE KAPANIR.

CORC BİR AN TAŞ KESİLİP KALIR. SONRA KORKARAK YAVAŞ YAVAŞ AYAGA KALKAR.

FLORA!

Evet! Ben Flora.

CORC BOĞU- LACAK MİS Gİ- Bİ GERİ ÇEKİ- LİR.

Hayır! Hayır! Flora öldü!..

Hayır corc! Bob seni al- datmış Ben ölmedim Ben...

Bob... Sen Zavallı Bob'dan bahsediyorsun... Sen Florasın ha! Benim Flo- ram!

Lütfen sayfaıı çeriniz

112/7

BİNBİR ROMAN

UZUN BİR SÜKUTTAN SONRA CORÇ TITREYEN ELİNİ FLORANIN SAÇLARINA UZATIR.

Sensin... Sen Florasın
Saçların dan tanıdım
seni

BİRDENBİRE ONA YAKLAŞIR BAŞINI KALDIRMAGA MECBUR EDER VE SEVGİYLE YÜZÜNE BAKAR.

Demek Yalan... Aklımı kaybedeceğim Flora...
Bob senin öldüğünü bildirmisti bana..
Halbuki işte sen canlı olarak buradasın !.

Flora... Aşkim yeni baştan dirildi...
Bob ne diye senin öldüğünü bildirdi bana?

Kader böyle
imiş Corç!

DAHA FAZLATA-
HAMMÜL
EDEMİYEREK
FLORAYI ÖP-
MEK İSTER.

Hayır Corç
bunu yap-
masım er-
tik.

Doğru Affet beni.

Artık sen
benim değilsin.

Arkası var